

INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO w GDAŃSKU W ROKU 2011

Wstęp

W roku 2011 Wojewódzki Sąd Administracyjny Gdańsku działał w strukturze czterowydziałowej – trzy wydziały orzecznicze oraz wydział informacji sądowej. Właściwość rzeczowa wydziałów nie uległa zmianie.

Wydział I rozpoznawał sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych, subwencji unijnych, funduszy strukturalnych i regulacji rynków branżowych oraz finansów publicznych.

Wydział II orzekał w sprawach z zakresu budownictwa, gospodarki mieniem, gospodarki wodnej, komunalizacji mienia, środowiska, zagospodarowania przestrzennego, rolnictwa i leśnictwa, wywłaszczeń, kościołów, przejęcia mienia, pomocy społecznej, kombatanów, kultury fizycznej, kultury i sztuki, ochrony danych osobowych, informacji publicznej, ochrony informacji niejawnych, świadczeń w drodze wyjątku.

Wydział III był właściwy dla spraw z zakresu cen, dróg, kolei, lotnictwa, żeglugi, działalności gospodarczej, ludności, geologii i górnictwa, energetyki, geodezji i kartografii, edukacji, czynności i zajęć, pracy, zdrowia, spraw mieszkaniowych, ubezpieczeń majątkowych, jakości, obronności, telemediów, samorządu terytorialnego, cudzoziemców, ceł, broni i materiałów wybuchowych, spraw kapitałowych i bankowości, zatrudnienia, własności przemysłowej, funduszy emerytalnych, ubezpieczeń zdrowotnych.

Wydział Informacji Sądowej wykonywał zadania określone w § 5 ust.1 Regulaminu wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych w zakresie udzielania informacji o właściwości sądu, stanie zawisłych spraw, załatwiania skarg i wniosków, przekazywania danych w ramach dostępu do informacji publicznej, gromadzenia przepisów prawa europejskiego, obsługi rzeczownika prasowego WSA w Gdańsku.

Niezmiennie priorytetami w pracy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku były wysoki poziom orzecznictwa i dbałość o jego jednolitość, poszanowanie reguł procesowych i sprawność postępowania, uprzejma i kompetentna obsługa interesantów oraz wysoka kultura rozpraw.

Przedmiotowe sprawozdanie obok podstawowych danych liczbowych, przedstawia analizę istotnych zagadnień prawnych oraz poglądy prezentowane w orzeczeniach, które zapadły w 2011r.

Wpływ spraw

W 2011 roku do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku wpłynęło 3008 skarg, z czego do Wydziału I wpłynęło 1362 skarg, do Wydziału II – 1069 skarg, a do Wydziału III – 577 skarg.

Wpływ skarg z uwzględnieniem rodzajów spraw w porównaniu do roku poprzedniego przedstawiono w tabeli 1.

Tabela nr 1

Wpływ skarg w latach 2010-2011 z uwzględnieniem rodzajów spraw:

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	wpływ w roku	
			2010	2011
1	2	3	4	5
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	382	340
2	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	65	95
3	604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	98	53
4	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	98	76
5	606	Sprawy z zakresu geologii i górnictwa	1	1
6	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	94	76
7	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	21	25
8	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	1138	1228
9	612	Sprawy geodezji i kartografii	20	14
10	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	78	60
11	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	24	30
12	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	245	180
13	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	23	12
14	617	Uprawnienia do wykonywania określonych czynności i zajęć	0	3
15	618	Wywłaszczenie i zwrot nieruchomości	49	50
16	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	49	32
17	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	40	30
18	621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	57	46
19	624	Powszechny obowiązek obrony kraju	3	2
20	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	16	10

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	wpływ w roku	
			2010	2011
21	627	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	4	6
22	629	Sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa	6	3
23	630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na polski obszar celny	95	89
24	632	Pomoc społeczna	136	244
25	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	45	41
26	634	Sprawy kombatantów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	27	42
28	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 644 oraz od 646 - 652	27	38
30	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	16	23
31	652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	1	0
32	653	Środki publiczne nieobjęte innymi symbolami	83	63
33	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	155	64
34	638	Sprawy egzekucji administracyjnej; egzekucja obowiązków o charakterze niepieniężnym	28	45
35	639	Skargi na uchwały organów jednostek samorządowych	89	88
36	640	Skargi organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych	2	7
37	641	Rozstrzygnięcia nadzorcze	11	12
38	642	Skargi na akty prawa miejscowego wojewodów i organów administracji niezespólonej oraz na niewykonywanie przez nich czynności nakazanych prawem wnoszone w trybie art. 44 ust. 1 i art. 45 ust. 1 ustawy o adm. rządowej w województwie	9	0
39	644	Środki zapewniające wykonanie orzeczeń Sądu	18	16
40	656	Interpretacje podatkowe	135	144
41	657	Inne interpretacje	0	2
42	658	Skargi na niewykonanie w określonym terminie czynności wynikających z przepisów odrębnych		93
43	659	Skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy administracji publicznej		5

Postępowanie sądowe

W 2011 roku załatwiono łącznie 3238 (SA, SAB i SO) skarg, z czego na rozprawach załatwiono 2268 skarg, w tym 60 skarg na bezczynność organu, a na posiedzeniach niejawnych 970 skarg, w tym 65 skarg na bezczynność organów. Wśród spraw załatwionych na posiedzeniach niejawnych 77 spraw rozpoznano w trybie uproszczonym.

Do rozpatrzenia łącznie pozostało 691 spraw, w tym 22 sprawy SAB. Dla porównania w roku 2010 pozostało do rozpatrzenia 921 spraw SA i 31 spraw SAB.

Ruch spraw w poszczególnych Wydziałach ilustruje Tabela 2.

Tabela 2
Ruch spraw

Wydział I

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	na rozprawie	w tym		
					na posiedzeniu niejawnym		
ogółem	z tego wyrokiem						
SA	393	1346	1372	1040	332	0	367
SAB	2	9	11	1	10	0	0
SO	3	7	10	0	10	0	0

Wydział II

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	na rozprawie	w tym		
					na posiedzeniu niejawnym		
ogółem	z tego wyrokiem						
SA	331	978	1087	755	332	77	222
SAB	22	77	83	40	43	0	16
SO	0	14	12	1	11	0	2

Wydział III

Rodzaj spraw	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Pozostało na okres następny
			Łącznie	na rozprawie	w tym		
					na posiedzeniu niejawnym		
ogółem	z tego wyrokiem						
SA	160	536	618	412	206	0	78
SAB	7	30	31	19	12	0	6
SO	3	11	14	0	14	0	0

Tabela 3**Załatwienie skarg na akty i inne czynności w latach 2010-2011**

Lp.	Rodzaj załatwionej skargi	2010			2011		
		Wpływ	Załatwiono wyrokiem		Wpływ	Załatwiono wyrokiem	
			Ogółem	Uwzględniono		Ogółem	Uwzględniono
1	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelnych organów	235	189	65	255	201	97
2	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności samorządowych kolegiów odwoławczych	686	437	174	711	611	226
3	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej	684	506	180	592	488	165
4	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Izb Skarbowych	722	484	126	713	537	118
5	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Inspektorów Urzędów Kontroli Skarbowej	2	0	0	2	2	0
6	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Izb Celnych	310	183	79	328	241	55
7	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności innych organów - dotyczy także podmiotów niebędących organami administracyjnymi	222	98	34	153	93	43

W porównaniu z rokiem 2010 w postępowaniu uproszczonym zapadło więcej wyroków, co ilustruje poniższe zestawienie statystyczne.

Tabela 4**Rozpoznanie wniosków o przeprowadzenie postępowania w trybie uproszczonym w latach 2010-2011**

Lp.	Wydziały	I		II		III	
		2010	2011	2010	2011	2010	2011
1.	ilość wniosków	4	10	32	111	39	36
2.	ilość spraw zakończonych wyrokiem	0	0	5	77	0	0
3.	ilość spraw skierowanych na rozprawę	4	10	23	23	33	36

W roku 2011 r. wpłynęły łącznie 4 wnioski o przeprowadzenie postępowania mediacyjnego. W jednej ze spraw prowadzący postępowanie mediacyjne stwierdził, iż strony nie dokonały ustaleń co do sposobu załatwienia sprawy i sprawę skierowano do rozpoznania na rozprawie. Jeden wniosek został oddalony i rozstrzygnięcie zapadło na rozprawie. W jednej ze spraw postępowanie zostało zawieszona, a jedna sprawa oczekuje na podjęcie dalszych czynności.

Stan zatrudnienia

W porównaniu z rokiem 2010 stan zatrudnienia uległ zmianie.

Tabela 5

Stan zatrudnienia w latach 2010-2011

Lp.		Stan zatrudnienia na 31.12.2010	Stan zatrudnienia na 31.12.2011
1.	Urzędnicy w tym asystenci sędziego	72 19	72 20
2.	Obsługa	15	11
3.	Referendarze	5	5
4.	Sędziowie WSA	15	15
5.	Sędziowie NSA	15	12

Budynki

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku dysponuje majątkiem, w którego skład wchodzi:

- a/ nieruchomości położone w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 16/17, stanowiące własność Skarbu Państwa, będące w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 229 o pow. 2639 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 2098,60 m², oraz działki nr 228/1 i nr 228/2 o pow. 2039 m² zabudowane budynkiem biurowym o pow. użytkowej 1606,90 m²;
- b/ nieruchomość położona w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 21, stanowiąca własność Skarbu Państwa, będąca w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 220, o powierzchni 2470 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 714 m², (+ garaż 45 m²).

Sprzęt komputerowy

W roku 2011 zakupiono:

1. materiały eksploatacyjne:
  - tonery;
  - zasilacze ATX;
  - pamięci USB;
  - dyski twarde;
  - taśmy do pamięci masowych;
  - płyty CD-R i DVD-R;
  - aparaty telefoniczne;

2. sprzęt komputerowy:
- komputery stacjonarne (21 szt.) – na wymianę części z najstarszych komputerów z lat 2002 – 2004;
  - komputer do obsługi wizualizacji alarmów i systemu wydawania kluczy;
  - dysk NAS – do obsługi archiwizacji danych;
  - monitory LCD 19” i 23” (razem 35 szt.) – na wymianę starych monitorów;
  - drukarki laserowe (3 szt.) – do drukowania kopert i zwrotek w wydziałach;
  - zasilacze UPS (40 szt.) – na wymianę zepsutych zasilaczy firmy APC.

Wydział Informacji Sądowej

Wydział Informacji Sądowej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, realizując powierzone mu zadania określone rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 18 września 2003 r. – Regulamin urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 169, poz. 1646), udzielał na bieżąco, bezpośrednio w sekretariacie oraz drogą telefoniczną (średnio 20 telefonów dziennie), informacji o toczących się postępowaniach, o właściwości Sądu, o środkach zaskarżenia, a także udzielał wskazówek w celu prawidłowego wypełniania formularzy wniosków o przyznanie prawa pomocy. Pracownicy Wydziału udostępniali również akta spraw do wglądu stronom i uczestnikom postępowania. Na zarządzenie Przewodniczących Wydziałów pracownicy Wydziału Informacji Sądowej wydawali również kserokopie i odpisy wnioskowanych dokumentów z akt sądowych i administracyjnych.

Istotnym zadaniem wydziału było organizacyjne przygotowanie praktyk studenckich oraz aplikanckich.

Zgodnie z zawartym w dniu 1 marca 2005 r. porozumieniem w zakresie prowadzenia dobrowolnych praktyk zawodowych dla studentów Uniwersytetu Gdańskiego Wydział Informacji Sądowej w 2011 r. podjął czynności związane z organizacją praktyk studenckich dla 7 studentów.

W dniu 6 października 2011 r. zawarto porozumienie o współpracy w zakresie prowadzenia praktyk zawodowych dla studentów Wyższej Szkoły Administracji i Biznesu im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w Gdyni. Na podstawie tego porozumienia praktyki w WSA w Gdańsku odbyło 29 studentów.

Na wniosek Dyrektora Zespołu Szkół Ogólnokształcących i Zawodowych Nr 1 im. Eugeniusza Kwiatkowskiego Wydział Informacji Sądowej zorganizował wizytę 16 uczniów w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku.

Ponadto zgodnie z umowami w sprawie odbywania szkoleń przez aplikantów radcowskich:

- z dnia 20 grudnia 2010 r. zawartą z Okręgową Izbą Radców Prawnych w Gdańsku,
- z dnia 21 stycznia 2011 r. zawartą z Okręgową Izbą Radców Prawnych w Koszalinie,

w 2011 r. 68 aplikantów radcowskich odbyło praktykę w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku.

W 2011 roku zasoby biblioteki sądowej zostały powiększone o 135 tytułów książkowych (z czego 129 zakupiono, a 6 otrzymano bezpłatnie z wydawnictw lub od sędziów tutejszego sądu).

W związku z wejściem w życie w dniu 29 października 2011 r. rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 14 września 2011 r. w sprawie sporządzania pism w formie dokumentów elektronicznych, doręczania dokumentów elektronicznych oraz udostępniania formularzy, wzorów i kopii dokumentów elektronicznych (Dz. U. Nr 206, poz. 1216) zarządzeniem Prezesa WSA w Gdańsku z dnia 14 grudnia 2011 r. na elektronicznej platformie usług administracji publicznej (ePUAP) utworzona została w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku elektroniczna skrzynka podawcza. W 2011 r. wpłynął 1 wniosek złożony za pośrednictwem elektronicznej skrzynki podawczej.

Porównanie obciążenia Wydziału Informacji Sądowej w latach 2010-2011 ilustruje poniższe zestawienie:

Lp.		2010	2011
1.	Udostępnienie akt interesantom	1080	879
2.	Wnioski o udostępnienie informacji publicznej	32	35
3.	Skargi i wnioski	2	0
4.	Tezy	4	7
5.	Zamówienia biblioteczne	182	129
6.	Praktyki studenckie Praktyki aplikantów radcowskich	3 116	36 68
7.	Przygotowywanie orzeczenia do publikacji w Zeszytach Naukowych NSA	17	21
8.	Orzeczenia przesyłane w ramach współpracy z innymi sądami	1	0

Narady i szkolenia

W poszczególnych wydziałach Przewodniczący podejmują decyzje o naradach.

W Wydziale I w 2011 r. nie uległa zmianie względem lat ubiegłych organizacja porad sędziów. Odbywają się one raz w tygodniu, poza okresem letnich urlopów (lipiec-sierpień).

Przewodniczący na wstępie omawia bieżące publikacje dotyczące orzeczeń i piśmiennictwa w sprawach podatkowych na podstawie Rzeczypospolitej, Gazety Prawnej, Przeglądu Podatkowego i Monitora Podatkowego oraz zapoznaje sędziów z pismami przychodzącymi z NSA. O ile sprawy te są istotne dla aktualnej działalności orzeczniczej, informacja taka podlega dyskusji. Następnie sędziowie omawiają wybrane orzeczenia NSA dotyczące spraw rozpoznanych przez WSA w Gdańsku. Omawiane są także problemy wyłaniające się w sprawach oczekujących na rozpoznanie, szczególnie gdy dotyczą większej liczby sędziów (tzw. zbiorówki). Przebieg porad nie jest protokołowany.

W Wydziale II w 2011 r. przeprowadzono narady dotyczące następujących zagadnień:

1. zmian w Kodeksie postępowania administracyjnego i ustawie Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wprowadzonych w 2011 roku ze szczególnym uwzględnieniem zagadnień dotyczących bezczynności

- i przewlekłości postępowania administracyjnego, podstaw do podjęcia przez sąd rozstrzygnięcia stwierdzającego, że beczynność lub przewlekłość miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa, a także podstaw do orzeczenia w takim przypadku grzywny;
2. planowania i zagospodarowania przestrzennego ze szczególnym uwzględnieniem zagadnień odnoszących się do charakteru prawnego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, możliwości jego skutecznego zaskarżenia i oceny naruszenia interesu prawnego ustaleniami studium oraz kwestii dotyczących wielokrotnej kontroli sądowej miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w kontekście art. 134 § 1 p.p.s.a. i powagi rzeczy osądzonej wyroku oddalającego skargę na uchwałę planistyczną;
  3. koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego;
  4. podstaw prawnych do orzekania przez organy administracji w sprawach dotyczących umorzenia należności dłużników alimentacyjnych z tytułu wypłaconych zaliczek alimentacyjnych – wykładnia art. 16 ustawy z 22 kwietnia 2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej w związku z art. 41 ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów;
  5. prawidłowości rozstrzygnięć organów co do odsetek, o których mowa w art. 27 ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów;
  6. prawidłowej formy orzeczenia sądowego stwierdzającego nieważność miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w części;
  7. wpływu zmian wprowadzonych do ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przez ustawę o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko na trwające przed organami gmin procedury związane z uchwalaniem studium i planu miejscowego;
  8. kwestii odnoszących się do tzw. „milczącego uzgodnienia” projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego;
  9. lokalizacji wielkopowierzchniowych obiektów handlowych na tle przepisów art. 15 ust. 3 pkt 4 i 10 ust. 2 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym;
  10. postępowań administracyjnych prowadzonych przez organy administracji po uchyleniu ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę w trakcie realizowania inwestycji – wachlarza zagadnień odnoszących się do takiej sytuacji, a w tym właściwości organu, trybu postępowania i prawidłowej decyzji;
  11. kręgu osób uprawnionych do otrzymania świadczenia pielęgnacyjnego przewidzianego w art. 17 ustawy o świadczeniach rodzinnych na tle orzecznictwa sądowo administracyjnego w odniesieniu do różnych stanów faktycznych.

Dodatkowo przedmiotem narad były również materiały przesyłane przez Biuro Orzecznictwa oraz zagadnienia i rozbieżności orzecznictwa wskazane w opracowaniu o nazwie „Ocena jednolitości orzecznictwa oraz sprawności postępowania wojewódzkich sądów administracyjnych za 2010 r.”.

W Wydziale III narady sędziów organizowane były w zależności od bieżących potrzeb sygnalizowanych przez sędziów Wydziału i poszczególne składy orzekające w związku z problemami wynikającymi w toku rozpoznawania konkretnych spraw.

Odbyły się między innymi narady poświęcone następującym zagadnieniom:

1. zmianom w ustawie Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi i w k.p.a., które weszły w życie w 2011 r.
2. Czy wezwanie do uiszczenia opłaty dodatkowej za parkowanie w strefie płatnego parkowania jest czynnością, o jakiej mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.?

3. Czy zasady rozstrzygnięcia spraw dotyczących uprawnień funkcjonariuszy Służby Więziennej wynikające z ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz.U. Nr 79, poz. 523 ze zm.) przewidują drogę przed sądem powszechnym – sądem pracy – do rozstrzygnięcia sporów dotyczących uprawnień funkcjonariuszy SW m.in. do równoważnika za remont, oraz za brak lokalu mieszkalnego uzasadniają odrzucenie skargi na wydaną w takiej sprawie decyzję administracyjną?

Pozaorzecznicza działalność Sądu

1. Prezes Sądu Sędzia NSA Zdzisław Kostka w dniu 8 lutego 2011 r. wziął udział w naradzie zorganizowanej przez Biuro Orzecznictwa NSA.
2. Sędziowie tut. Sądu uczestniczyli w konferencji szkoleniowej organizowanej przez Zrzeszenie Prawników Polskich w Sztokholmie w dniach 9 – 14 kwietnia 2011 r. Udział wzięli: Sędziowie NSA: Zbigniew Romała, Sławomir Kozik, Marek Gorski, Elżbieta Rischka, Ewa Kwarciańska, Małgorzata Tomaszewska; Sędziowie WSA: Mariola Jaroszewska, Dorota Jadwiszczok, Felicja Kajut, Alina Dominiak, Danuta Oleś, Bogusław Woźniak, Janina Guść, Jolanta Górską, Katarzyna Krzysztofowicz.
3. W dniu 18 kwietnia 2011 r. Prezes Sądu Sędzia NSA Zdzisław Kostka wziął udział w Zgromadzeniu Ogólnym NSA oraz w naradzie prezesów wojewódzkich sądów administracyjnych.
4. Sędziowie tut. Sądu uczestniczyli w konferencji szkoleniowej organizowanej przez WSA w Opolu w Pałacu Izbičko k/Opola w dniach 15–18 maja 2011 r. Udział wzięli: Prezes Sądu Zdzisław Kostka, Wiceprezes Jacek Hyla, Sędziowie WSA: Tamara Dziełakowska, Jolanta Górską i Elżbieta Kowalik - Grzanka.
5. W dniu 24 maja 2011 r. Prezes Sądu Sędzia NSA Zdzisław Kostka wziął udział w konferencji organizowanej przez Biuro Orzecznictwa NSA.
6. W dniach 7 – 9 czerwca 2011 r. odbyła się konferencja szkoleniowa w Wildze organizowana przez WSA w Warszawie, w której udział wzięli Sędziowie WSA: Tamara Dziełakowska i Jolanta Górską.
7. W dniach 14 – 15 czerwca 2011 r. Prezes Sądu Sędzia NSA Zdzisław Kostka oraz Sędzia WSA Tamara Dziełakowska wzięli udział w konferencji szkoleniowej organizowanej przez WSA w Warszawie w Wildze.
8. W dniu 29 czerwca 2011 r. Prezes Sądu Sędzia NSA Zdzisław Kostka wziął udział w konferencji zorganizowanej przez Krajową Radę Sądownictwa.
9. Wiceprezes Sądu Sędzia NSA Zbigniew Romała uczestniczył w konferencji szkoleniowej organizowanej przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie, która odbyła się w Międzyzdrojach w dniach 5 – 8 września 2011 r.
10. W dniu 21 listopada 2011 r. Prezes Sądu Sędzia NSA Zdzisław Kostka wziął udział w konferencji organizowanej przez Biuro Orzecznictwa NSA, w dniach 21 – 23 listopada wziął udział w Zgromadzeniu Ogólnym NSA oraz w naradzie prezesów.
11. W dniach 6 – 7 grudnia 2011 r. odbyła się konferencja szkoleniowa w Wildze organizowana przez WSA w Warszawie, w której udział wzięli Prezes Sądu Sędzia NSA Zdzisław Kostka oraz Sędzia WSA Tamara Dziełakowska.
12. W dniu 19 grudnia 2011 r. Prezes Sądu Sędzia NSA Zdzisław Kostka oraz Sędziowie WSA Dorota Jadwiszczok i Mariola Jaroszewska wzięli udział w Zgromadzeniu Ogólnym NSA.

Asystenci tut. Sądu: Ewa Kłos oraz Konrad Milczanowski brali udział w szkoleniu dla asystentów organizowanym przez Naczelny Sąd Administracyjny zakończonym egzaminem w dniach 19 – 21 grudnia 2011 r.

Referendarze: Diana Trzcińska, Monika Hennig oraz Krzysztof Przasnyski wzięli udział w konferencji szkoleniowej organizowanej przez NSA w Rawie Mazowieckiej w dniach 18-20 maja 2011 r.

Wybrane orzeczenia wydane w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku w 2011 roku

**Orzeczenia zakwalifikowane do publikacji na podstawie § 34 Zarządzenia
Nr 11 Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 listopada 2003 r.
w sprawie ustalenia zasad biurowości w sądach administracyjnych**

W 2011 roku Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku zarządził zakwalifikowanie do publikacji w odpowiednim zbiorze 7 orzeczeń:

a/ z Wydziału I:

I SA/Gd 142/11

W ustawie z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz.U. Nr 29, poz. 257 ze zm.) prawodawca nie zawarł autonomicznej definicji sprzedaży. W związku z tym, przy interpretacji § 15 rozporządzenia należało odwołać się do przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 16, poz. 93 ze zm.) jako aktu prawnego regulującego tę czynność prawną.

I SA/Gd 403/09

1. Art. 7 ust. 2 ustawy o VAT (Dz.U. Nr 54 poz. 535 z 2004 r.) dotyczy „celów związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa”, a zatem działań o szerszym zakresie niż tylko prowadzenie działalności gospodarczej.
2. O ile sądowa kontrola interpretacji sprowadza się do oceny pod względem zgodności z prawem, to jednakże kontrola ta nie może polegać na zastępowaniu organów przez sąd w procesie wykładni przepisów, których dotyczy interpretacja, w sytuacji gdy organy uchylają się od obowiązku wyczerpującego rozważenia w interpretacji podstawowych kwestii prawnych występujących w sprawie.

b/ z Wydziału II:

II SA/Gd 171/11

Jednoczesne (w tym samym dniu i na tej samej sesji) podjęcie uchwał w sprawie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy i miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego narusza zasady i w sposób istotny tryb sporządzania planu miejscowego w rozumieniu art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Skoro rada gminy przy sporządzaniu planu jest związana ustaleniami studium, to nie ulega wątpliwości, że uchwalenie studium powinno wyprzedzać procedurę uchwalenia planu.

II SA/Gd 387/11

W przypadku wykonania robót budowlanych na podstawie pozwolenia na budowę, które następnie zostało uchylone, organ winien umorzyć toczące się postępowanie o udzielenie pozwolenia na budowę.

II SO/Gd 5/11

Skoro grzywna, o której mowa w art. 55 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, spełnia nie tylko funkcję dyscyplinującą, ale także represyjną i prewencyjną w stosunku do organów administracji, to należy przyjąć, że nie tylko przekazanie skargi wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę po wniesieniu wniosku o wymierzenie organowi tej grzywny, ale także wykonanie tej czynności jeszcze przed złożeniem tego wniosku, nie stanowi przeszkody w rozpoznaniu sprawy wymierzenia grzywny. Okoliczność ta może mieć jedynie znaczenie dla określenia wysokości grzywny.

II SA/Gd 864/10

W świetle art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko nie jest wystarczające przedstawienie w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko jedynie wariantu wnioskodawcy oraz wariantu polegającego na tym, że przedsięwzięcie nie będzie podejmowane. Wariant polegający na niepodejmowaniu przedsięwzięcia nie może być uznany za racjonalny wariant alternatywny wobec wariantu wnioskodawcy.

c/ z Wydziału III:

III SAB/Gd 12/11

1. W sprawach dotyczących wolności zgromadzeń, organ administracji ma wynikający z art. 54 § 2 p.p.s.a. obowiązek złożenia odpowiedzi na skargę wraz z aktami administracyjnymi w terminie najpóźniej do chwili rozpoczęcia rozprawy. Skoro zaś organ administracji nie wykonał obowiązku, o którym mowa w art. 54 § 2 p.p.s.a., to sąd administracyjny uprawniony był do orzekania na podstawie stanu faktycznego wynikającego z twierdzeń skargi i dołączonych do niej dowodów.
2. Wymaganie, by strona domagająca się sądowej ochrony konstytucyjnie gwarantowanej wolności zgromadzeń, poprzedziła wniesienie skargi na bezczynność Wojewody w rozpoznaniu odwołania od decyzji zakazującej przeprowadzenia zgromadzenia zażaleniem do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji stoi w sprzeczności z założeniami rzeczywistej, zgodnej z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP sądowej kontroli działań administracji ograniczających wolność zgromadzeń.
3. Art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 5 lipca 1990 r. Prawo o zgromadzeniach (Dz.U. Nr 51, poz. 297 ze zmianami) nie jest przepisem szczególnym, wyłączającym stosowanie art. 12 § 2 oraz 35 § 2 k.p.a., które ustanawiają zasadę niezwłocznego załatwiania spraw, niewymagających zbierania dowodów, informacji lub wyjaśnień.

PROBLEMY PROCEDURALNE

1. **Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U z 2005 r., Nr 8, poz. 60 ze zm.)**

I SA/Gd 130/11

Informacje uzyskane w ramach współpracy fiskalnej państw członkowskich mają moc dowodową na podstawie art. 5 Rozporządzenia Rady (WE) nr 1798/2003 z 7 października 2003 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od wartości dodanej i uchylenia rozporządzenia (EWG) nr 218/92 (Dz.U. UE L.03.264.1) i podlegają ocenie organu orzekającego w ramach przepisów postępowania, w tym art. 187 § 1 O.p. i art. 191 O.p.

I SA/Gd 113/11

W stanie prawnym obowiązującym do 28 lutego 2009 r. nierozliczona nadwyżka podatku naliczonego nad należnym w podatku akcyzowym nie stanowiła nadpłaty, a zatem nie podlega regulacji art. 72 i następnych Ordynacji podatkowej.

I SA/Gd 875/11

Komornik – niezależnie od tego na jakim etapie dokonuje czynności egzekucyjnych – posiada status płatnika VAT. Ciężar na nim związany z tym obowiązki, za wykonanie których jest odpowiedzialny. Odpowiedzialność ta znajduje uzasadnienie w treści normatywnej przepisów art. 30 § 1 i 2 Ordynacji podatkowej. Płatnik, który nie wykonał określonych w art. 8 ww. ustawy obowiązków, odpowiada za podatek niepobrany lub podatek pobrany, a niewpłacony.

I SA/Gd 722/11

Decyzja o odpowiedzialności podatkowej płatnika, wydana na podstawie art. 30 § 4 Ordynacji podatkowej, ma charakter deklaratoryjny, organ podatkowy określa w niej bowiem wysokość należności z tytułu obowiązku wynikającego z mocy prawa. Obowiązki płatnika wynikają wprost z przepisów prawa podatkowego i dotyczą zobowiązań podatkowych powstających z mocy prawa. Odpowiedzialność płatnika powstaje z momentem naruszenia obowiązków przewidzianych w art. 8 Ordynacji podatkowej.

I SA/Gd 283/11

Specyfika postępowania w sprawie wydania interpretacji indywidualnej, o której mowa w art. 14b § 1 Ordynacji podatkowej przejawia się m.in. w obowiązku organu wydającego interpretację „poruszania się” tylko i wyłącznie w ramach stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę oraz wyrażonej przez niego oceny prawnej (stanowiska). Z kolei warunkiem uznania interpretacji indywidualnej za prawidłową jest stwierdzenie, że wyrażone w niej stanowisko organu zajęte zostało na tle stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę. Tylko bowiem wtedy, gdy zgodność taka istnieje, interpretacja indywidualna może spełnić przypisaną jej funkcję informacyjną i ochronną, tj. dostarczyć wnioskodawcy informacji przydatnych w określonej sytuacji i w takiej właśnie sytuacji uchronić go przed negatywnymi skutkami zastosowania się do interpretacji organu”.

I SA/Gd 992/11

Przedmiotem interpretacji indywidualnej może być wyłącznie spór co do prawa (podatkowego), a nie co do faktów. Zaprezentowanie przez podatnika stanowiska, które zmierza do ustalenia faktów, obliuguje organ podatkowy do wydania postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania na podstawie art. 165a w zw. z art. 14h Ordynacji podatkowej. Organ nie jest bowiem władny wydać interpretacji indywidualnej w sprawie, w której wniosek dotyczył zagadnienia, którego rozwiązania nie może dostarczyć interpretacja indywidualna, albowiem jej wydanie polegałoby w istocie na zinterpretowaniu stanu faktycznego, a nie przepisu prawa podatkowego.

I SA/Gd 1188/10

Żądanie stwierdzenia nadpłaty wszczyna postępowanie w indywidualnej sprawie i powinno być załatwione w formie decyzji, jeżeli w jego wyniku następuje odmowa stwierdzenia nadpłaty. Jeżeli jednak żądanie to zostało wniesione przez osobę niebędącą stroną lub z jakichkolwiek innych przyczyn postępowanie nie może być wszczęte, organ podatkowy wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania (art. 165a § 1 Ordynacji podatkowej).

I SA/Gd 562/11

Skoro zarówno pełnomocnik ustanowiony przez skarżącego, jak i sam skarżący, nie dysponowali ani nie mogli dysponować wiedzą co do faktycznej daty doręczenia decyzji, to nie można uznać, że z ich winy doszło do uchybienia terminowi do złożenia odwołania. Wina „pełnoletniego domownika”, o którym stanowi art. 149 Ordynacji podatkowej, nie wyłącza możliwości stosowania przepisu art. 162 § 1 Ordynacji podatkowej w przypadku wykazania, że działanie lub zaniechanie tej osoby powodujące uchybienie terminowi, nie były i nie mogły być znane stronie (jej pełnomocnikom) w dacie dokonania czynności, dla której był określony termin.

I SA/Gd 984/10

Do postanowienia o wszczęciu postępowania podatkowego nie można zastosować przepisów dotyczących stwierdzenia nieważności. Instytucja stwierdzenia nieważności, uregulowana przepisami art. 247-249 i art. 252 Ordynacji podatkowej, dotyczy bowiem tylko tych postanowień, na które przysługuje zażalenie, oraz postanowień, o których mowa w art. 228 § 1 Ordynacji podatkowej (art. 219 Ordynacji). Na postanowienie o wszczęciu postępowania podatkowego zażalenie nie służy, gdyż żaden przepis Ordynacji podatkowej nie zawiera takiego unormowania (art. 236 § 1 Ordynacji).

W konsekwencji, działając na podstawie art. 165a § 1 Ordynacji podatkowej, organ podatkowy winien odmówić wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności tego postanowienia.

I SA/Gd 66/11

Wprowadzając w art. 264 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej zasadę rozdziału kosztów postępowania między różne podmioty i wyszczególniając koszty obciążające stronę, ustawodawca nie określił, w jaki sposób te koszty powinny być obliczone. Brak podstaw do przyjęcia, by warunek powiązania ustalonych przez organ w postanowieniu i obciążających stronę kosztów interpretować w ten sposób, że należy w każdym przypadku indywidualnie ustalać ich rzeczywisty rozmiar.

Należy zatem, w przekonaniu Sądu, opowiedzieć się za dopuszczalnością określenia przez organ samodzielnie sposobu ustalania kosztów sporządzenia kopii z akt sprawy i określenia ich np. w sposób zryczałtowany, przez wskazanie wysokości kosztu przypadającego na przygotowanie kopii jednej strony dokumentu z akt sprawy. Koszty jednostkowe zasadnie zostają zatem przez organy podatkowe ustalone w wewnętrznych zarządzeniach jako koszty uśrednione, na których wysokość oczywiście muszą mieć wpływ okoliczności takie, jak np. uśrednione koszty zakupu papieru, koszty amortyzacji, serwisowania sprzętu, zużycia tonera, a także uśrednione koszty wykorzystania czasu pracownika w warunkach pracy danego organu.

Koszty ustalone w taki sposób powinny odpowiadać kosztom rzeczywistym, jednak mówiąc o kosztach rzeczywistych nie można odwoływać się do porównań z kosztami sporządzania kserokopii, ponoszonymi przez podmioty gospodarcze, prowadzące profesjonalną działalność gospodarczą w tym zakresie.

III SA/Gd 267/11

Sąd, dokonując oceny stwierdzenia przez organ niedopuszczalności odwołania (art. 228 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej) wskazał, że rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie warunków urządzania gier i zakładów wzajemnych (Dz. U. Nr 102, poz. 946 ze zm.) nie określa formy poświadczenia rejestracji. Treść § 10 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi, że w celu potwierdzenia rejestracji wyznaczony naczelnik urzędu celnego dokonuje na wniosku, o którym mowa w § 9, poświadczenia rejestracji, w którym wskazuje numer rejestracji automatu lub urządzenia do gier.

Poświadczenie rejestracji stwierdza uprawnienie określonego podmiotu do wprowadzenia do eksploatacji i użytkowania automatu lub urządzenia do gier (§10 ust. 2 rozporządzenia).

Poświadczenie rejestracji automatu lub urządzenia do gier jest czynnością materialno-techniczną, którą upoważniony organ potwierdził spełnianie przez urządzenie wymogów określonych przepisami. Podobnie należy też rozpatrywać sprawę utraty ważności poświadczenia. Brak jest bowiem przepisów które wskazywałyby, że następuje to w formie postanowienia lub decyzji. Należy przyjąć, że jest to również czynność faktyczna. Z treści § 10 ust. 4 pkt 1 ww. rozporządzenia jednoznacznie wynika, że poświadczenie rejestracji traci ważność, tzn. skutek następuje z mocy prawa. Jest on niezależny od woli organu i prawodawca nie przewidział potrzeby wydawania jakiegokolwiek rozstrzygnięcia, w tym decyzji deklaratoryjnej.

Jeżeli zaś uznano, że pismo naczelnika urzędu celnego nie jest decyzją, a jedynie pisemną informacją o stanie faktycznym, nie przysługiwało od niego odwołanie.

2. Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 roku - Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz.U. z 2000 roku, Nr 98, poz. 1071 ze zm.)

I SA/Gd 21/11

Niedopuszczalne jest ponowne wznowienie postępowania na podstawie art. 145 § 1 pkt 5 k.p.a. z tej samej przyczyny wyłącznie w celu sanowania wcześniej popełnionych rażących naruszeń procedury administracyjnej. Nie można prowadzić dwukrotnie postępowania w sprawie tożsamej pod względem podmiotowym, przedmiotowym i podstawy prawnej, gdyż naruszałoby to podstawowe zasady postępowania administracyjnego, w tym w szczególności zasadę trwałości decyzji i zaufania do organów administracyjnych.

II SA/Gd 587/11

W postępowaniu administracyjnym (podobnie jak przed sądem administracyjnym) należy uwzględnić wolę strony, której prawo do udziału w postępowaniu administracyjnym zostało naruszone. Tym samym w postępowaniu odwoławczym organ drugiej instancji nie posiada uprawnienia do uchylenia decyzji pierwszoinstancyjnej wskutek uznania naruszenia prawa do czynnego udziału w postępowaniu przez jedną ze stron postępowania bez uzyskania jej stanowiska w tym przedmiocie. W stanie faktycznym sprawy, powodem wydania decyzji kasacyjnej z art. 138 § 2 kpa, uchylającej decyzję o udzieleniu pozwolenia na budowę, było pominięcie w postępowaniu przed organem I instancji jednego z inwestorów. Organ odwoławczy uznał, że postępowanie pierwszoinstancyjne obarczone było wadą niezapewnienia drugiemu inwestorowi czynnego udziału w prowadzonym postępowaniu, przy czym organ II instancji ani nie powiadomił o prowadzonym postępowaniu pominiętej strony, ani nie uzyskał jej stanowiska w sprawie. Tymczasem, jak wynikało z treści skargi, uchylenie decyzji o pozwoleniu na budowę nie odpowiadało ani interesom, ani woli pominiętego inwestora.

III SA/Gd 252/11

Sąd analizował kwestię dopuszczalności zażalenia na pismo organu administracji celnej informujące o przeprowadzeniu kontroli w oparciu o przepisy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Uzasadniając niedopuszczalność takiego zażalenia w świetle art. 134 k.p.a. Sąd wskazał, że postanowienie jest aktem administracyjnym indywidualnym, charakteryzującym się władczością i jednostronnością rozstrzygnięcia dotyczącego konkretnego przedmiotu i indywidualnie określonego podmiotu.

W ocenie Sądu brak elementów wskazanych w art. 124 § 1 k.p.a. wyłącza możliwość kwalifikacji informacyjnego pisma naczelnika urzędu celnego jako postanowienia.

3. Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.)

I SA/Gd 1268/10

Nie jest dopuszczalne wniesienie skargi na uchwałę organu gminy na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym, gdy w sprawie orzekł już sąd administracyjny i stwierdził nieważność uchwały. Pod względem procesowym wyrok sądu administracyjnego stwierdzający nieważność uchwały organu gminy korzysta bowiem z powagi rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 101 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym.

I SA/Gd 315/11

Sąd stanął na stanowisku, że sprawa ze skargi na zarządzenie burmistrza miasta określające wysokość dotacji oświatowej przyznawanej placówkom przedszkolnym jest sprawą administracyjną, a nie cywilną i należy do właściwości sądu administracyjnego. Natomiast kwota wydatków stanowiąca podstawę obliczenia dotacji o jakiej mowa w art. 90 ust. 2b ustawy z 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. nr 256, poz. 572 ze zm.), to ogólna kwota wydatków zaplanowanych w budżecie jako tych, które są ponoszone na utrzymanie jednego ucznia w przedszkolu publicznym. Kwota ta nie podlega pomniejszeniu o sumy stanowiące równowartość dochodów przeznaczonych na pokrycie danego wydatku.

II SA/Gd 571/11

Podmiotem uprawnionym do wniesienia skargi nie może być prezydent miasta, reprezentujący gminę, który jednocześnie wydaje rozstrzygnięcia w sprawach dotyczących środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia. Nie ulega bowiem wątpliwości, że podmiot ten nie ma własnego interesu prawnego we wniesieniu skargi na postanowienie wydane w tym przedmiocie. Prezydent jest w takim stanie faktycznym organem gminy, który działa jedynie w granicach i na mocy przyznanych mu ustawowo kompetencji (wydając akty administracyjne, a więc w ramach imperium), nie zaś jako podmiot, którego interesu prawnego lub obowiązku prawnego dotyczy postępowanie (jako reprezentant osoby prawnej mającej swój interes prawny w sprawie).

Analogiczne j/w stanowisko wyrażono w sprawach **II SA/Gd 813/11**, **II SA/Gd 814/11** i **II SA/Gd 815/11**. Odrzucając skargi wniesione przez jednostkę samorządu terytorialnego na decyzje samorządowego kolegium odwoławczego w sprawach dotyczących zezwolenia na usunięcie drzew, Sąd stwierdził, że stroną postępowania administracyjnego, a następnie sądownoadministracyjnego nie może być gmina, której organ wydał zaskarżone rozstrzygnięcie w pierwszej instancji. Jej rola bowiem kończy się z chwilą wydania aktu administracyjnego skierowanego do podmiotu znajdującego się na zewnątrz administracji publicznej. W zakresie, w jakim organ jednostki samorządu terytorialnego wykonuje funkcję organu administracji publicznej, traci on zdolność do reprezentowania jej interesu prawnego, rozumianego jako interes osoby prawnej (w tym przypadku gminy). Nie do zaakceptowania jest bowiem stanowisko,

zgodnie z którym gmina może w jednej sprawie występować w różnych rolach procesowych – raz jako organ wydający decyzję, a jednocześnie jako strona postępowania – w zależności od etapu rozpoznania tejże sprawy.

W sprawach o sygn. akt **II SAB/Gd 19/11, II SAB/Gd 25/11, II SAB/Gd 34/11, II SAB/Gd 35/11** dotyczących bezczynności organów tut. Sąd uwzględniając skargi w wydanych wyrokach stosownie do nowej treści art. 149 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi stwierdził, że bezczynność miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa. W uzasadnieniu wyroku w sprawie II SAB/Gd 19/11 (która była pierwszą z rozpoznawanych po zmianie przepisu spraw w Wydziale) Sąd wskazał, co następuje: „Przepis art. 14 ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa (Dz. U. nr 34, poz. 173) dodał do przepisu art. 149 P.p.s.a. zdanie drugie w brzmieniu „Jednocześnie sąd stwierdza, czy bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa”. Po dniu wejścia w życie tej zmiany (17 czerwca 2011 r.) sądy administracyjne mają obowiązek, przy stwierdzeniu bezczynności organu lub przewlekłe prowadzonego postępowania dokonania oceny, czy zaniechania te miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa. Pojęcie rażącego naruszenia zostało zdefiniowane przez doktrynę i orzecznictwo w związku z treścią przepisu art. 156 par. 1 ust. 2 K.p.a. Rażące naruszenie prawa zachodzi w przypadku naruszenia przepisu, którego treść bez żadnych wątpliwości interpretacyjnych może być ustalona w bezpośrednim rozumieniu. Podstawą zastosowania tej przesłanki może być zatem niebudzący wątpliwości stan prawny. Rażące naruszenie prawa to naruszenie oczywiste, wyraźne, bezsporne (J. Jendrośka, B. Adamiak, *Zagadnienie rażącego...*, s. 69 i n.). Można zatem mówić o nim tylko wówczas, gdy proste zestawienie treści rozstrzygnięcia z treścią zastosowanego przepisu prawa wskazuje na ich oczywistą niezgodność (wyr. NSA z 17 kwietnia 1996 r., III SA 565/95, Biul. Skarb. 1997, nr 2, s. 26). Oczywistość naruszenia prawa ma miejsce w szczególności wówczas, gdy decyzja została wydana wbrew zakazom lub nakazom ustanowionym w przepisie, a także wtedy, gdy wbrew przesłankom przepisu nadano prawa lub obowiązki lub też odmówiono ich (wyr. NSA z 26 maja 1989 r., IV SA 339/89, ONSA 1989, nr 1, poz. 50). Powyższa definicja dotyczy w zasadzie rażącego naruszenia prawa materialnego, jednakże dopuszczalne jest także rażące naruszenie przepisów postępowania. Za rażące naruszenie przepisów o postępowaniu administracyjnym można uznać oczywiste niezastosowanie lub nieprawidłowe zastosowanie zasad ogólnych postępowania administracyjnego w stopniu powodującym istotne ograniczenie uprawnień strony w postępowaniu, z wyjątkiem przepisów dających podstawę do wznowienia postępowania. O tym, czy miało miejsce rażące naruszenie prawa, decyduje przede wszystkim oczywistość tego naruszenia prowadząca do nadania prawa lub jego odmowy wbrew wszystkim przesłankom przepisu. (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 16 marca 2005 r., sygn. akt I SA/Wa 188/05, LEX nr 189214). Rażące naruszenie prawa w rozumieniu przepisu art. 149 P.p.s.a. dotyczyć może w szczególności zawartych w K.p.a. przepisów o terminach załatwienia sprawy administracyjnej. Zgodnie z art. 35 K.p.a. organ administracji publicznej zobowiązany jest załatwić sprawę bez zbędnej zwłoki, przy czym załatwienie sprawy wymagającej postępowania wyjaśniającego powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej – nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania. Za rażące naruszenie tych przepisów można zatem uznać ich oczywiste niezastosowanie lub nieprawidłowe zastosowanie. Jednakże w przekonaniu Sądu w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę celem ustalenia, czy naruszenie prawa jest w rażące, należy uwzględnić nie tylko proste zestawienie terminów rozpoczęcia postępowania

i jego zakończenia, lecz także warunkowane okolicznościami materialnoprawnymi niniejszej sprawy czynności, jakie powinien podjąć organ dążąc do merytorycznego rozstrzygnięcia konkretnej sprawy. W przedmiotowej sprawie dopiero zestawienie czynności dokonany przez organ po wpłynięciu wniosku o zwrot wywłaszczonych nieruchomości z czynnościami niezbędnymi do rozpoznania tej sprawy daje możliwość dokonania oceny pod kątem rażącego naruszenia prawa. W przeciwnym razie każde niezakończony sprawy pomimo upływu terminu do jej załatwienia jako oczywiste naruszenie przepisu art. 35 K.p.a. należałoby ocenić jako rażące”.

Z kolei uwzględniając skargi na bezczynność samorządowego kolegium odwoławczego w rozpoznaniu odwołań w sprawach z zakresu pomocy społecznej (**II SAB/Gd 34/11 i II SAB/Gd 35/11**) Sąd uznał, że przejawem rażącego naruszenia art. 35 § 3 k.p.a. jest okoliczność, iż sprawy nie wymagały przeprowadzenia skomplikowanego postępowania wyjaśniającego, a ich przedmiot dotyczył: w pierwszym przypadku – przyznania zasiłku celowego na bieżące potrzeby, a w drugim – umorzenia nienależnie pobranego zasiłku stałego. Sąd stwierdził, że sprawy z zakresu pomocy społecznej nie powinny oczekiwać dłużej na rozpatrzenie niż wynika to z przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. Kwestie podnoszone przez organ dotyczące organizacji pracy kolegium, czy niewystarczającej liczby pracowników nie mogą usprawiedliwiać wielomiesięcznego opóźnienia w załatwianiu spraw z pomocy społecznej. Takie działanie organu – zdaniem Sądu – podważa sens ustawy o pomocy społecznej i godzi w realizację jej celów określonych w art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 i 2.

Odrzucając w sprawie **II SA/Gd 410/11** skargę Sąd stwierdził, że podmiot, który nie brał udziału w postępowaniu administracyjnym, a jest jego stroną, ma kilka możliwości wykazania swojego uprawnienia. Może wnieść skargę do sądu administracyjnego, jednak musi to uczynić w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji innym stronom. Może wystąpić z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia skargi, przy czym złożenie takiego wniosku również jest ograniczone terminem - tygodniowym liczoną od dnia, kiedy ustąpiła przyczyna uchybienia (art. 87 § 1 ww. ustawy). Sąd zaznaczył jednak, że niekiedy w ogóle podważa się uprawnienie takiego skarżącego do złożenia wniosku o przywrócenie terminu twierdząc, iż strona której organ nie doręczył decyzji żadnemu terminowi nie uchybia. Wreszcie strona może wystąpić do organu z podaniem o wznowienie postępowania w trybie art. 145 § 1 pkt 4 kpa. Ostatnie z tych uprawnień jest również ograniczone terminem jednego miesiąca od dnia w którym strona dowiedziała się o decyzji (art. 148 § 2 kpa).

III SA/Gd 310/11

Sąd na tle regulacji zawartej w art. 3 § 2 p.p.s.a. oraz art. 112 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r., Nr 108, poz. 908 ze zm.) rozpatrywał skargę na pisemne rozstrzygnięcie marszałka województwa w przedmiocie skierowania egzaminatora na egzamin przed komisją weryfikacyjną powołaną przez ministra właściwego do spraw transportu.

W uzasadnieniu wydanego postanowienia o odrzuceniu skargi (wydanego z uwagi na fakt niewyczerpania środków zaskarżenia służących skarżącemu) Sąd wskazał, że przepisy ustawy – Prawo o ruchu drogowym nie precyzują formy prawnej skierowania egzaminatora na egzamin, pomimo że ustawodawca taką formę przewiduje np. w art. 113 ust. 2 ustawy odnoszącym się do rozstrzygnięcia w przedmiocie skreślenia egzaminatora z ewidencji.

W ocenie Sądu ogólna dyspozycja art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (tekst jednolity: Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590 ze zm.), iż decyzje w indywidualnych sprawach z zakresu administracji publicznej wydaje

marszałek województwa oraz charakter rozstrzygnięcia w przedmiocie kierowania na egzamin przemawiają za przyjęciem, że rozstrzygnięcie to jest decyzją administracyjną. Skierowanie na egzamin w trybie art. 112 ust. 2 pkt 4 ustawy – Prawo o ruchu drogowym dotyczy bowiem indywidualnej sprawy z zakresu administracji publicznej. Nadto sprawa ta ma charakter sprawy indywidualnej, gdyż dotyczy konkretnych praw i obowiązków imiennie określonego podmiotu. W ocenie Sądu pojęcie „sprawa administracyjna” rozumieć należy jako zespół okoliczności faktycznych i prawnych, w których organ administracji państwowej stosuje normę prawa administracyjnego w celu ustanowienia po stronie określonego podmiotu (podmiotów) sytuacji prawnej w postaci udzielenia (odmowy udzielenia) żądanego uprawnienia albo w postaci obciążenia określonym obowiązkiem. Nadto należy pamiętać, że zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 104 § 1 k.p.a. organ administracji publicznej załatwia sprawę przez wydanie decyzji.

Zaskarżone skierowanie posiada wszystkie cechy decyzji - został w nim bowiem określony organ wydający rozstrzygnięcie, ma ono określonego adresata, rozstrzyga o istocie sprawy oraz zostało podpisane przez osobę reprezentującą organ administracji.

III SA/Gd 222/11

Sąd badał dopuszczalność skargi na czynność wezwania do uiszczenia opłaty dodatkowej za parkowanie w strefie płatnego parkowania.

W ocenie Sądu obowiązek uiszczenia opłaty dodatkowej za nieuiszczenie opłaty za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania wynika z mocy samego prawa. Przepisy ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2007 r., Nr 19, poz. 115 ze zm.) nie przewidują odrębnego postępowania dotyczącego wymiaru opłaty dodatkowej, a wyraźnie w tym zakresie na mocy art. 40 d ust. 2 stanowią o jej przymusowym ściągnięciu w trybie określonym w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. „Wezwanie” czy „zawiadomienie”, sporządzane w przypadku stwierdzenia nieuiszczenia opłaty za parkowanie pojazdu na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania (które nie jest też upomnieniem w rozumieniu art. 15 ustawy dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (tekst jednolity: Dz. U. z 2005, Nr 229, poz.1954 ze zm.) dokumentuje jedynie fakt nieuiszczenia opłaty i jednocześnie informuje właściciela pojazdu o powstałym obowiązku. W tej sytuacji brak jest podstaw do uznania, że wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej stanowi akt lub czynność z zakresu administracji publicznej dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, o jakich mowa w art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. W ocenie Sądu niewykonanie obowiązku prowadzi do wszczęcia postępowania egzekucyjnego, którego celem jest doprowadzenie do przymusowego wykonania tego obowiązku. Konkretyzacja obowiązku następuje w tytule wykonawczym wszczynającym postępowanie egzekucyjne, a ochrona praw uczestników tego postępowania jest możliwa w drodze zaskarżenia do sądu administracyjnego na podstawie art. 3 § 2 pkt 3 postanowień, wydanych w tym postępowaniu. Skoro zaskarżone wezwanie nie należy do żadnego z aktów czy czynności ujętych w katalogu określonym w art. 3 § 2 p.p.s.a., skarga podlega odrzuceniu.

III SA/Gd 161/11

Sąd badał dopuszczalność skargi na czynność materialno – techniczną naczelnika urzędu celnego polegającą na wyrejestrowaniu z Krajowego Rejestru Automatów do Gier (KRAG) określonych automatów do gier o niskich wygranych.

Wykreślenie automatu z systemu KRAG nie wpływa na uprawnienia bądź obowiązki skarżącej spółki, stanowi czynność czysto techniczną i nie może być przedmiotem rozpoznania skargi przez sąd administracyjny, gdyż nie mieści się w dyspozycji art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. Taką czynnością może być natomiast stwierdzenie utraty ważności poświadczenia rejestracji w oparciu o przepis § 10 ust. 3 i 4 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie warunków urządzania gier i zakładów wzajemnych (Dz.U. Nr 102, poz. 946 ze zm.). To właśnie poświadczenie rejestracji stwierdza bowiem uprawnienie określonego podmiotu do wprowadzenia do eksploatacji i użytkowania automatu lub urządzenia do gier zgodnie z § 10 ust. 2 rozporządzenia. Podobnie utrata ważności przez poświadczenie rejestracji, a nie sama czynność wyrejestrowania powoduje utratę prawa do eksploatacji automatu. Nawet gdyby automat pozostał faktycznie zarejestrowany w systemie KRAG, to w przypadku utraty ważności przez poświadczenie rejestracji na podstawie § 10 rozporządzenia podmiot eksploatujący traci swe uprawnienie w tym zakresie. Zatem wśród czynności związanych z rejestracją automatów do gier to właśnie cofnięcie poświadczenia rejestracji automatu, a nie samo wyrejestrowanie automatu należy do czynności podlegających kontroli sądowoadministracyjnej na podstawie art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a.

4. Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954 ze zm.)

I SA/Gd 313/11

Organ egzekucyjny w przypadkach przewidzianych w art. 56 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954 ze zm.) zawiesza postępowanie egzekucyjne jako całość, jednakże nie ma możliwości „częściowego” zawieszenia prowadzonego postępowania, a tym bardziej uznania, że rozpatrzenie zarzutów zgłoszonych przez zobowiązanego tworzy odrębną część tego postępowania, która może ulec zawieszeniu postępowania egzekucyjnego w sytuacji, w której rozpatrzenie zarzutów przez organ egzekucyjny jest niemożliwe z uwagi na brak stanowiska wierzyciela.

Jeżeli zarzut zobowiązanego jest lub był przedmiotem rozpatrzenia w odrębnym postępowaniu administracyjnym, podatkowym lub sądowym, wierzyciel wydaje postanowienie o niedopuszczalności zgłoszonego zarzutu (art.34 § 1 a ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji). Organ egzekucyjny będący zarazem wierzycielem nie może w takiej sytuacji zawiesić postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a.

WYDZIAŁ I ZOBOWIĄZANIA PODATKOWE

1. Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t.j. Dz. U. z 2000 r.)

I SA/Gd 571/11

Z literalnego brzmienia art.12 ust. 4 i art. 16 ust. 1 pkt 46 lit a-c wynika, że podatek naliczony stanowi koszt uzyskania przychodu, jeżeli nie może zostać odliczony od podatku należnego lub zwrócony.

Podatek VAT stanowi koszt uzyskania przychodu, jeżeli nie może zostać odliczony lub zwrócony skarżącemu. Nie jest jednak możliwe uznanie nieskorzystania z prawa obniżenia podatku VAT za jednoznaczne z nieprzystąpieniem do zaliczenia tego podatku. W sytuacji gdy podatnik nie skorzystał z posiadanego

prawa do odliczenia podatku naliczonego w terminach przewidzianych w ustawie o VAT, nie posiada on prawa do zaliczenia tego podatku do kosztów podatkowych.

Użyte w treści art. 16 ust. 1 pkt 46 lit. a tiret drugie ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych sformułowanie "podatnikowi nie przysługuje obniżenie kwoty lub zwrot różnicy podatku od towarów i usług" należy wiązać z wyłączeniem prawa wynikającego z ustawy i nie dotyczy sytuacji, w której podatnik nie skorzystał z przysługującego mu prawa. Skoro więc podatnikowi, co do zasady, przysługuje uprawnienie do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony, to racjonalne jest uregulowanie o wyłączeniu z kategorii kosztów uzyskania przychodów w ramach podatku dochodowego, podatku od towarów i usług, uiszczanego przy nabyciu towarów.

I SA/Gd 1160/10

Sąd, dokonując wykładni art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, potwierdził, że powstanie na rzecz spółki nieodpłatnej służebności gruntowej poprzez jej ustalenie w drodze umowy (art.245 k.c.) w celu korzystania z cudzej nieruchomości stanowi przychód.

Podatkowo istotne jest nieekwiwalentne uzyskanie przysporzenia tytułem nieodpłatnego świadczenia. Z wniosku o wydanie pisemnej interpretacji wynika, że Spółka realizuje wariant zawierania nieodpłatnych umów o ustanowienie służebności przesyłu. Uzyskuje zatem prawo i nie ponosi w związku z tym żadnych kosztów, albowiem nie jest zobowiązana do uiszczania wynagrodzenia za korzystanie z obciążonej nieruchomości. Również właściciel obciążonej nieruchomości nie uzyskuje z tego tytułu korzyści, którą mogłaby być np. bonifikata w opłatach za dostarczanie i wykorzystanie energii elektrycznej. Z tego wynika, że brak jest ekwiwalentności świadczeń. Spółka uzyskuje więc nieodpłatne świadczenie, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, którego wymierną wartość stanowi brak konieczności uiszczania wynagrodzenia na rzecz właściciela nieruchomości obciążonej przedmiotową służebnością.

W związku z powyższym, za zasadne i trafne uznać należy stanowisko Dyrektora Izby Skarbowej, działającego w imieniu Ministra Finansów, że skarżąca Spółka, jako przedsiębiorstwo przesyłowe, na podstawie nieodpłatnie ustanowionej służebności gruntowej, uzyskuje korzyści (przysporzenie) w wysokości niezapłaconego świadczenia (wynagrodzenia), jakie byłoby należne z tytułu uzyskanego prawa do korzystania z nieruchomości.

2. Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307 ze zm.)

I SA/Gd 472/11

W skardze na indywidualną interpretację przepisów prawa podatkowego jako istotę sporu wskazano, czy wydatki na nabycie ekspektatywy odrębnej własności lokalu są traktowane jako wydatki poniesione na własne cele mieszkaniowe w rozumieniu art. 21 ust. 1 pkt 131 u.p.d.o.f., a w konsekwencji, czy dochód z odpłatnego zbycia nieruchomości i praw majątkowych, o których mowa w art. 30e, w wysokości, która odpowiada iloczynowi tego dochodu i udziału wydatków poniesionych na nabycie ekspektatywy odrębnej własności lokalu w przychodzie z odpłatnego zbycia nieruchomości i praw majątkowych, jest wolny od podatku dochodowego.

Ekspektatywa, której nabycia dokonał skarżący - w przypadku gdy stroną czynności prawnej mającej za przedmiot ww. prawo jest spółdzielnia mieszkaniowa - uregulowana jest w ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (t.j. Dz.U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1116 ze zm.).

Nabycia ekspektatywy nie można utożsamiać z nabyciem praw określonych w art. 21 ust.25 pkt 1 lit a) u.p.d.o.f. W wypadku prawa odrębnej własności lokalu, czyli prawa do nieruchomości określonej w art. 10 ust.1 pkt 8 lit a) u.p.d.o.f., powstaje ono dopiero w terminie określonym w art. 21 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, w trybie i na zasadach określonych m.in. w art. 7 i nast. ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (t.j. Dz.U. z 2000 r., Nr 80, poz. 903 ze zm.).

Nie można domniemywać, że nabycie ekspektatywy mieści się w katalogu przesłanek zawartych w art. 21 ust.25 pkt 1 u.p.d.o.f., skoro ustawodawca nie skorzystał z możliwości nowelizacji tego przepisu poprzez dodanie do wymienionych tam wymogów nabycia ekspektatywy odrębnej własności lokalu.

W ocenie Sądu brak jest podstaw prawnych do uznania dochodu ze zbycia udziału w nieruchomości wydatkowanego na nabycie udziału w ekspektatywie odrębnej własności lokalu mieszkalnego za podlegający zwolnieniu przedmiotowemu, o którym mowa w art. 21 ust.1 pkt 131 u.p.d.o.f.

I SA/Gd 267/11

Na podatniku, jako na osobie wywodzącej prawo do skorzystania ze szczególnego sposobu opodatkowania przychodów spoczywa ciężar udowodnienia, że dochował on wymogów formalnych umożliwiających skorzystanie z tego prawa, w tym złożył oświadczenie, o którym mowa w art. 9a ust. 2 u.p.d.f. Kwestia złożenia oświadczeń o wyborze liniowej formy opodatkowania przez pozostałych wspólników spółki komandytowej pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia.

I SA/Gd 919/11

O miejscu zamieszkania podatnika w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych w zw. z art. 25 kodeksu cywilnego nie świadczą zameldowanie na pobyt stały, czy wskazanie określonego adresu do doręczeń w kontaktach urzędowych, lecz działania faktyczne podatnika pozwalające zobiektywizować miejsce, gdzie przebywa on z zamiarem stałego pobytu.

I SA/Gd 1116/11

Umorzenie odsetek od kredytu stanowi nieodpłatne świadczenie banku na rzecz dłużnika, skutkujące uznaniem, że dłużnik uzyskuje z tego tytułu przychód w rozumieniu art. 11 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, jako wartość innych nieodpłatnych świadczeń ze źródła, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 9 w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy podatkowej. Skoro bowiem bank wyraża pozytywną wolę świadczenia poprzez umorzenie należnych odsetek to podatnik w sposób trwały zostaje zwolniony z obowiązku uregulowania części swojego zobowiązania finansowego względem banku. Oznacza to zmniejszenie zobowiązań podatnika (pasywów, długów), czyli uzyskanie przychodu podatkowego, co z kolei skutkuje po stronie podatnika obowiązkiem wykazania tego przychodu w stosownym zeznaniu i odprowadzenia należnego podatku.

I SA/Gd 725/11

Kosztu uzyskania przychodu z kapitałów pieniężnych o jakich mowa w art. 17 ust. 1 pkt 9 u.p.d.o.f., nie stanowią wydatki na nieruchomość wniesioną aportem do spółki z o.o. w zamian za objęcie udziałów w spółce, w części odpowiadającej wysokości kosztów ponoszonych przez małżonka podatnika, będących jego udziałem w tworzeniu majątku wspólnego. Fakt, że wydatki na nieruchomość czynione były z majątku wspólnego w trakcie trwania wspólności ustawowej, nie oznacza, że cała kwota poniesionych wydatków przysługuje niepodzielnie każdemu z małżonków i stanowi w całości jego wkład (koszt) w wytworzenie majątku wspólnego.

I SA/Gd 656/11

Ratio legis dyspozycji art. 21 ust. 1 pkt 32 lit. a) u.p.d.o.f. pozwala na przyjęcie, że ustawodawca, z przyczyn również społecznych i gospodarczych, kierował przedmiotową ulgę podatkową do podatników, którzy pozyskali ze sprzedaży nieruchomości (art. 10 ust. 1 pkt 8 lit a) do c) u.p.d.o.f.) określone przychody i w nieprzekraczalnym terminie dwóch lat, licząc ten termin od dnia sprzedaży, przychody te wydatkowali na zaspokojenie swych potrzeb mieszkaniowych, w tym wydatkowali te środki na remont i modernizację lokalu mieszkalnego nabytego w tym terminie, pomimo iż w dniu ich poniesienia nie byli jeszcze właścicielami tego lokalu mieszkalnego.

Wykładnia celowościowa dyspozycji art. 21 ust. 1 pkt 32 lit. a) u.p.d.o.f. pozwala na przyjęcie, że zwolnienie podatkowe przysługuje wówczas, gdy podatnik przeznacza przychody ze sprzedaży na cele wskazane w tym przepisie i w terminach w nim zakreślonych.

I SA/Gd 593/11

Zdaniem Sądu zamiarem ustawodawcy nie było, aby zawarte w art. 21 ust. 1 pkt 126 u.p.d.o.f. pojęcie „lokalu mieszkalnego” rozumieć w oderwaniu od gruntu, z którym budynek, w którym znajduje się lokal mieszkalny, jest trwale związany. Posłużenie się przez ustawodawcę pojęciem „lokalu mieszkalnego” wynikało wyłącznie ze względów związanych z konstrukcją ulgi meldunkowej, tj. uzależnienie prawa do ulgi od zameldowania trwającego określony czas. Jak wynika bowiem z przepisów administracyjnych meldunku można dokonać jedynie w lokalu/budynku, a nie na gruncie (niezależnie od tego, czy jest zabudowany, czy niezabudowany). Ustawodawca wskazując na zameldowanie jako na warunek skorzystania ze zwolnienia nie mógł posłużyć się innym pojęciem niż lokal czy budynek mieszkalny.

Zdaniem Sądu zwolnienie z art. 21 ust. 1 pkt 126 u.p.d.o.f. dotyczy całości sprzedanego udziału w nieruchomości, tzn. gruntu czy też udziału w nim i posadowionego na nim budynku, lokalu w takim budynku czy też hali garażowej stanowiącej odrębną nieruchomość, położonej w piwnicy tego budynku.

I SA/Gd 761/11

Zwolnienie od podatku dochodowego od osób fizycznych nominalnej wartości udziałów (akcji) w spółce mającej osobowość prawną, objętych w zamian za wkład niepieniężny w postaci przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części przewiduje art. 21 ust. 1 pkt 109 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Jeżeli dopuszcza się zbycie przedsiębiorstwa w drodze kilku kolejnych czynności prawnych, tym bardziej dopuszczalne jest jego zbycie (w tym również wniesienie jako wkładu do spółki) w drodze jednej złożonej czynności prawnej, obejmującej wyszczególnione przedmioty majątkowe, nawet jeśli w umowie nie określono ich łącznie jako składających się na przedsiębiorstwo. Istotne jest faktyczne powiązanie funkcjonalne i organizacyjne oraz całokształt okoliczności towarzyszących zbyciu.

I SA/Gd 10/11

Dywidendy otrzymywanej w tytule udziału w spółce komandytowo-akcyjnej w rozumieniu przepisów Kodeksu spółek handlowych nie można utożsamiać z dywidendą w rozumieniu przepisów prawa podatkowego. Wniosek taki wynika z uregulowań ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (por. między innymi art. 17 ust. 1 pkt 4 oraz art. 30a ust. 1 pkt 4 u.p.d.o.f.) oraz z treści art. 22 ust. 1 i ust. 4 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2000 r. Nr 54 poz.654 ze zm.). Definicja dywidendy zawarta

we wskazanych przepisach ustaw podatkowych odnosi się wyłącznie do dywidend uzyskiwanych z tytułu udziału w zyskach osób prawnych, a nie w spółce komandytowo-akcyjnej, która nie posiada osobowości prawnej i w rezultacie nie jest samodzielnym podatnikiem podatku dochodowego.

Nie ulega wątpliwości, że spółka komandytowo-akcyjna, nie będąc spółką kapitałową, nie podlega przepisom ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych.

Sposób opodatkowania dochodu z udziału w spółce osobowej uzależniony jest od cywilnoprawnego statusu danego wspólnika. Jeżeli wspólnikiem (akcjonariuszem) spółki komandytowo-akcyjnej jest osoba fizyczna, to dochód z udziału w tej spółce będzie podlegał opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych.

I SA/Gd 474/11

Odrębność prawna najmu i leasingu nie uzasadnia poglądu, że sposób kalkulacji opłat istotnie odróżnia sytuację prawną podmiotów w zakresie wartości przedmiotu świadczenia. W tym zakresie przepis art. 11 ust. 2a pkt 2 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych jest jednoznaczny - wartość pieniężną nieodpłatnego świadczenia, którego przedmiotem są usługi zakupione, ustala się według cen zakupu. Rolą postępowania w sprawie wydania interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego nie jest ustalenie, czy sposób kalkulacji ekonomicznej przychodu dla pracownika z tytułu nieodpłatnego korzystania dla potrzeb prywatnych z samochodu służbowego pracodawcy jest prawidłowy. Podkreślić jednak należy, że sposób kalkulacji musi odpowiadać cenie zakupu, co wynika z cytowanego przepisu. Cena zakupu definiuje wszystkie należności wynikające z umowy leasingowej.

I SA/Gd 272/11

Zgodnie z art. 21 ust. 21 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych zwolnienie, o którym mowa w art. 21 ust.1 pkt 126 tej ustawy, ma zastosowanie do przychodów podatnika, który w terminie 14 dni od dnia dokonania odpłatnego zbycia nieruchomości lub prawa majątkowego, złoży oświadczenie, że spełnia warunki do zwolnienia. Jednakże zgodnie z art. 8 ust. 3 ww. ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 209, poz. 1316) podatnicy, do których ma zastosowanie ust. 1, oświadczenie, o którym mowa w art. 21 ust. 21 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych w brzmieniu obowiązującym na dzień 31 grudnia 2008 r., składają w terminie złożenia zeznania, o którym mowa w art. 45 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, za rok podatkowy, w którym nastąpiło odpłatne zbycie nieruchomości i praw określonych w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a)-c) ww. ustawy. W przypadku, o którym mowa w zdaniu pierwszym, 14-dniowy termin określony w art. 21 ust. 21 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, w brzmieniu obowiązującym na dzień 31 grudnia 2008 r., nie ma zastosowania.

Przepis art. 21 ust. 22 stanowi, że ulga meldunkowa ma zastosowanie łącznie do obojga małżonków, zatem w ocenie Sądu, mimo że warunek zameldowania lub warunek złożenia oświadczenia spełnia tylko jeden z małżonków, zwolnienie od podatku przychodów z odpłatnego zbycia ma zastosowanie również do małżonka, który tego warunku nie spełnia. Tylko wtedy zwolnienie podatkowe będzie miało zastosowanie łącznie do obojga małżonków.

3. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. Nr 54, poz. 535 ze zm.)

I SA/Gd 1086/11

Działalność rolnicza – w przeciwieństwie do innych rodzajów działalności wymienionych w art. 15 ust. 2 u.p.t.u. – została ściśle zdefiniowana w tej ustawie, co niewątpliwie jest związane z wprowadzeniem specjalnych zasad opodatkowania rolników ryczałtowych (art. 115 i nast. u.p.t.u.). Stosownie do art. 2 pkt 15 działalnością rolniczą jest tylko produkcja roślinna i zwierzęca oraz świadczenie usług rolniczych. Nie mieści się w niej sprzedaż działek budowlanych, zatem sprzedaży tej nie można uznać za czynność, która jest działalnością rolnika (podatnika VAT), o której mowa w art. 15 ust. 2 ustawy.

I SA/Gd 551/11

Przeniesienie na osoby trzecie kosztów usługi, wynikającej z wystawionej na podatnika faktury VAT, nie może być traktowane inaczej, niż jako świadczenie usług przez podatnika w tym samym zakresie. Odsprzedaż przez podatnika uprzednio nabytych usług wypełnia dyspozycję art. 8 ust. 1 u.p.t.u. Czynność ta powinna być stosownie do treści art. 106 ust. 1 u.p.t.u. udokumentowana fakturą VAT.

I SA/Gd 22/11

W przypadku faktur wystawianych, przekazywanych i przechowywanych w formie elektronicznej istnieje wymóg zaopatrzenia ich w bezpieczny podpis elektroniczny, natomiast w przypadku faktur innego typu (papierowych) istnieje luka ustawodawstwa krajowego w postaci braku takich obowiązków. Wypełnieniem tejże luki może być interpretacja, w myśl której uwzględnienie w rozliczeniu VAT kwoty podatku naliczonego przy zakupie towarów i usług, na podstawie faktur i faktur korygujących, otrzymanych drogą elektroniczną lub faksem, nie będących fakturami w postaci elektronicznej z podpisem elektronicznym – jest prawidłowe.

I SA/Gd 859/11

Z opisu przedstawionego we wniosku zdarzenia przyszłego wynika, że skarżąca organizuje szkolenia dla firm prywatnych i instytucji sektora publicznego, które są w 100% finansowane ze środków publicznych. Organizowane szkolenia mają na celu podniesienie kwalifikacji zawodowych. Mając na uwadze powyższe okoliczności należy uznać, iż organizowane przez skarżącą szkolenia spełniają definicję szkoleń kształcenia zawodowego i przekwalifikowania zawodowego o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 29 ustawy o podatku od towarów i usług.

Wnioskodawca, dokonując opisu stanu faktycznego, sprecyzował, że przepływ środków dotacyjnych jest udokumentowany poprzez wpływ na odrębny rachunek prowadzony przez pracodawcę i dyspozycje z tego rachunku na rzecz strony skarżącej. Zapis „finansowana w całości ze środków publicznych” nie odnosi się w ocenie Sądu do podmiotów dysponujących środkami, lecz rzeczywistego w kontekście ekonomicznym źródła finansowania środkami, które nie zostały uzyskane przez podmiot jako przychód z działalności gospodarczej.

I SA/Gd 1004/10

Współwłaściciele prowadzący wspólnie gospodarstwo rolne skorzystali z unormowania art. 96 ust. 2 ustawy o VAT. Za podatnika VAT wyjątkowo jest uważana tylko ta osoba spośród prowadzących gospodarstwo rolne, która składa zgłoszenie rejestracyjne. Przyjęta fikcja prawna dotycząca działalności, w przypadku której częstokroć nie można wyodrębnić osoby prowadzącej gospodarstwo, ma uprościć rozliczenia podatkowe.

W przepisie art. 96 ust. 2 wyjątkowe unormowanie dotyczy wyłącznie sprzedaży produktów rolnych. Z tej przyczyny nie może być rozciągnięte na zakup towarów i usług w zakresie innym niż służący sprzedaży produktów rolnych. Organ prawidłowo wskazał

generalną zasadę art. 86 ust. 1 ustawy o VAT dotyczącą prawa do obniżenia kwoty podatku należnego o kwoty podatku naliczonego wyłącznie w zakresie, w jakim towary i usługi są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych.

4. Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 ze zm.) w tym podatek od nieruchomości

I SA/Gd 254/11

Budowla w postaci latarni oświetleniowych będzie wyłączona z opodatkowania na podstawie art. 2 ust. 3 pkt 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, o ile jest w posiadaniu podmiotu nieprowadzącego działalności gospodarczej, np. gminy. Samo stwierdzenie, że latarnie stanowią własność przedsiębiorcy, nakazuje traktowanie ich jako związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Latarnie oświetleniowe będące w posiadaniu przedsiębiorcy będą korzystały z wyłączenia podatkowego tylko w jednym przypadku - gdy są związane z eksploatacją autostrad płatnych.

I SA/Gd 1102/11

Co do zasady zakup nieruchomości może służyć osiągnięciu przychodów, zaś wydatki z tym związane mogą stanowić koszt uzyskania przychodów. Jednakże w świetle art. 22 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych nie jest dopuszczalna taka sytuacja w której organ nie kwestionując związku umowy o pośrednictwo w zakupie nieruchomości z osiągnięciem przychodów jak i wykonania tej umowy, podważa możliwość zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów ceny wykonanej usługi tylko z tego powodu, że podatnik negocjował wysokość należnej kontrahentowi ceny.

I SA/Gd 250/11

Zwolnienie na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 4 lit. a) i b) u.p.o.l. dotyczy tylko tych budynków bądź ich części, które są wykorzystywane przy aktywnym, rzeczywistym prowadzeniu działalności leśnej, rybackiej lub rolniczej, a nie tylko przystosowane do prowadzenia takiej działalności.

I SA/Gd 974/11

Ustalenie obowiązku w podatku od nieruchomości następuje wyłącznie w oparciu o dane wynikające z ewidencji gruntów i budynków, co do kwalifikacji tych gruntów oraz ich powierzchni; dane te są wiążące dla organu podatkowego. Nie jest istotne rzeczywiste przeznaczenie gruntu, lecz jego sklasyfikowanie i stosowne oznaczenie w ewidencji gruntów i budynków;

Do czasu dodania ustawą z dnia 7 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 249, poz. 1828) pkt 2a do art. 2 ust.3 ustawy u.p.o.l., w myśl którego opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości nie podlegają również grunty pod morskimi wodami wewnętrznymi (obowiązującego od 1 stycznia 2007 r.) brak było podstawy prawnej do wyłączenia tych gruntów z opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

I SA/Gd 479/11

Na gruncie art. 217 Konstytucji RP w zw. z art. 7 ust. 1 i art. 7 ust. 3 u.p.o.l. rada gminy może wprowadzić wyłącznie zwolnienia w podatku od nieruchomości o charakterze przedmiotowym, a nie o charakterze podmiotowym czy przedmiotowo-podmiotowym. Rada gminy może jedynie wprowadzić zwolnienia określonych

przedmiotów opodatkowania, takich jak: budynek, grunt, budowla, lokal. Każde zwolnienie przedmiotu odnosi się do konkretnych podatników, którzy z niego korzystają, jednak nie osoba podatnika decyduje o zwolnieniu, a rodzaj przedmiotu opodatkowania.

I SA/Gd 458/11

W przypadku przekazania nieruchomości w trwały zarząd jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, podatnikiem podatku od nieruchomości będzie podmiot, na rzecz którego przedstawiciel Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego ustanowił zarząd nieruchomością. Sytuacja ta nie zmieni się także, gdy zarządca odda nieruchomość posiadaczowi zależnemu na podstawie umowy najmu czy też dzierżawy. Kontrakt ten nie będzie bowiem zawarty z właścicielem nieruchomości, a jedynie z zarządcą znajdującym się w jej posiadaniu.

Posiadacze zależni nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego oraz zarządcy takich nieruchomości są podatnikami tylko wówczas, gdy posiadanie wynika z umowy zawartej bezpośrednio z właścicielem lub z zarządu ustanowionego przez właściciela. Oznacza to, że jeżeli umowa dzierżawy lub najmu nieruchomości należącej do Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego nie zostanie zawarta z właścicielem, a na przykład z zarządcą lub najemcą, podatnikiem podatku od tej nieruchomości pozostaje nadal zarządca lub najemca pod warunkiem, że ich tytuł prawny do posiadania pochodzi bezpośrednio od właściciela nieruchomości

I SA/Gd 211/11

W sytuacji gdy lokal mieszkalny i powierzchnie piwniczne stanowią odrębny przedmiot współwłasności, można przypisać piwnicy status pomieszczenia przynależnego. Okolicznością bezsporną w sprawie jest nabycie na podstawie odrębnych umów zawartych w formie aktu notarialnego lokalu mieszkalnego oraz lokali piwnicznych. Z wyjaśnień skarżącego wynika, że piwnice są wykorzystywane w sposób zwyczajowo przyjęty. Oznacza to, że korzystanie z piwnic pozwala na dogodną organizację zamieszkiwania. Z tej przyczyny nie ma podstaw do twierdzenia, że lokale piwniczne mają przeznaczenie inne niż mieszkalne.

Sąd podzielił pogląd, że główny nacisk należy kłaść na spełnienie funkcji mieszkalnych. Przeznaczenie pomieszczenia piwnicznego położonego w tym samym budynku co lokal mieszkalny będący własnością strony należy ocenić jako mieszkalne, zatem, niezależnie od prawnego wyodrębnienia lokalu mieszkalnego i lokali piwnicznych jako odrębnych przedmiotów własności, istnieją podstawy do opodatkowania według stawki jak dla lokali mieszkalnych.

5. Ustawa z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz.U. z 2009 r. Nr 3, poz. 11 ze zm.)

I SA/Gd 390/11

Opisany w art. 89 ust. 16 ustawy o podatku akcyzowym skutek w postaci zastosowania wyższej stawki podatku akcyzowego wiąże się z niespełnieniem któregośkolwiek z warunków wymienionych w ust. od 5 do 15, a nie tylko wybranych okoliczności. Tym samym nie można określać hierarchii ważności przesłanek niezbędnych dla skorzystania z niższej stawki akcyzy i jedno z warunków uznawać za istotne, a inne za mogące być pominięte przez podatnika.

I SA/Gd 513/11

Termin określony w dyspozycji art. 89 ust. 14 u.p.a. ma charakter terminu prawa materialnego i jest terminem zawitym.

Wykładnia gramatyczna oraz systemowa wewnętrzna dyspozycji art. 89 ust. 16 u.p.a. prowadzi do wniosku, że chodzi o naruszenie warunków określonych w art. 89 ust.5-15 u.p.a., w których podatnik dokonał sprzedaży wyrobów akcyzowych bez spełnienia którejkolwiek z przesłanek wynikających z przepisów zarówno o charakterze materialnoprawnym, tj. jeżeli ich sprzedaż odbyła się bez zachowania warunków uprawniających do zastosowania tej stawki akcyzy, bez uzyskania oświadczeń, o których mowa w art.89 ust.5 i 6 u.p.a., przesądzających o przeznaczeniu oleju na cele ogrzewcze, jak i formalnoprawnym, w tym art.89 ust.14 i ust.15 u.p.a.

I SA/Gd 790/11

Przepisy podatkowe są przepisami autonomicznymi względem innych przepisów niepodatkowych (np. ustawy o ruchu drogowym), a ustawa o podatku akcyzowym jednoznacznie wskazuje, że dla celów podatku akcyzowego należy stosować przepisy i definicje zawarte w tej ustawie. Oznacza to, że w kontekście ustawy podatkowej należy dokonywać oceny rodzaju nabytego przez podatnika pojazdu i skutków tego nabycia dla powstania obowiązku w podatku akcyzowym i że nie będzie wiążący dla organów podatkowych sposób określenia spornego pojazdu w dowodzie rejestracyjnym.

I SA/Gd 85/11

Skoro w klasyfikacji nomenklatury scalonej (CN), pojazdy samochodowe przeznaczone zasadniczo do przewozu osób ustawodawca zaklasyfikował w pozycji 8703, to bez znaczenia jest, że pojazd – według przedłożonych przez podatnika dokumentów – został uznany za samochód ciężarowy. Klasyfikacji pojazdów dla celów ustalenia wyrobów akcyzowych nie ustala się na podstawie ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 ze zm.) i aktów wykonawczych do tej ustawy, bowiem przepisy te odnoszą się wyłącznie w swych prawnych skutkach do kwestii związanej z rejestracją pojazdu i nie mają zastosowania przy ustalaniu obowiązku w podatku akcyzowym. Oceny rodzaju nabytego przez podatnika pojazdu i skutków tego nabycia w kontekście ustalenia obowiązku w podatku akcyzowym należy dokonywać na podstawie ustawy podatkowej. Do celów podatku akcyzowego należy bowiem stosować przepisy i definicje zawarte w ustawie z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz.U. Nr 3, poz. 11 ze zm.). (por. analogicznie I SA/Gd 790/11).

I SA/Gd 142/11

W przypadku sprzedaży rzeczy oznaczonych co do gatunku i rzeczy przyszłych, dla ich przewłaszczenia niezbędne jest przeniesienie posiadania. Oznacza to jednak tylko przesunięcie rzeczowego skutku umowy sprzedaży. Tym samym niezasadne są wywody organu odwoławczego dotyczące momentu przeniesienia własności gazu, ponieważ bezwzględne wymaganie dokonania wydania rzeczy nie przekształca umowy sprzedaży w czynność realną (por. W. Katner [w:] System prawa prywatnego pod red. J. Rajskiego, tom 7, C.H.Beck, Warszawa 2004). Rozważania dotyczące przeniesienia własności gazu byłyby zasadne tylko wówczas, gdyby § 15 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Finansów z 26 kwietnia 2004 r. w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego (t.j. Dz.U. z 2006 r. Nr 72, poz. 500 ze zm.) wymagał, aby zwolnienie było stosowane dopiero w momencie, kiedy jest realizowany rzeczowy skutek sprzedaży gazu. Tymczasem przepis ten stanowi, że zwolnienie ma zastosowanie pod warunkiem, że gaz płynny jest sprzedawany ze składu podatkowego uprawnionemu nabywcy. Rację ma zatem strona skarżąca, że warunkiem zastosowania zwolnienia jest realizacja jedynie obligacyjnego skutku umowy sprzedaży.

6. Ustawa z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (t.j. z 2010 r. Nr 101, poz. 649 ze zm.)

I SA/Gd 958/11

Podwyższona stawka podatku w wysokości 20 %, o której mowa w art. 7 ust. 5 ustawy po podatku od czynności cywilnoprawnych, ma charakter sankcyjny. Zastosowanie takiej stawki wyklucza naliczanie odsetek od dnia, w którym pierwotnie powinien zostać uiszczony podatek według stawki 2 %, gdyż powodowałoby to nieuzasadnione obciążanie podatnika odsetkami od zaległego podatku obliczonego według stawki 20 %, w sytuacji gdy warunki uprawniające do zastosowania takiej stawki ziściły się dopiero w dacie powołania się przez tegoż podatnika na zawartą umowę pożyczki w toku kontroli podatkowej.

7. Ustawa z dnia 20 listopada 1998r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz.U. Nr 144, poz. 930 ze zm.)

I SA/Gd 1333/10

Fakt istnienia potencjalnej możliwości wynajmu więcej niż dwunastu pokoi przesądza o naruszeniu warunków opodatkowania w formie karty podatkowej, w zakresie o jakim mowa w pkt 4, części XII tabeli, w związku z art. 23, art. 40 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 36 ust. 1 pkt 1 lit. a i ust. 7 ustawy z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. Nr 144, poz. 930 ze zm.), z mocy którego opodatkowaniu w formie karty podatkowej podlegają usługi hotelarskie polegające na wynajmie pokoi gościnnych, jeżeli łączna ilość pokoi (w tym w domkach turystycznych) nie przekracza 12.

Mając na względzie nie tylko wykładnię językową, ale i celowościową, przyjęć należy, że wprowadzone przez ustawodawcę ograniczenie do 12 pokoi ma znaczenie z punktu widzenia przyjętej przez ustawodawcę preferencji uprzywilejowania formą opodatkowania jaką jest karta podatkowa – w zależności od rozmiarów prowadzonej działalności gospodarczej.

8. Ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201, poz. 1540 ze zm.)

I SA/Gd 383/11 i I SA/Gd 100/11

Przepis art. 139 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201, poz. 1540 ze zm.), określający stawkę podatku od gier, nie ma charakteru przepisu technicznego dotyczącego produktu lub usługi w rozumieniu Dyrektywy 98/34/WE, a zatem nie podlegał obowiązkowi notyfikacji. Przepis ten jest przepisem fiskalnym, który nie stwarza żadnych formalnych przeszkód w zakresie swobody przepływu towarów, a jedynie skutkuje zmniejszeniem zysków podmiotów prowadzących działalność polegającą na świadczeniu usług gier na automatach o niskich wygranych.

9. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Renty strukturalne” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz.U.Nr 109, poz. 750 ze zm.)

I SA/Gd 876/11

Trudna sytuacja materialna i życiowa wnioskodawcy nie mogła przesądzać o przyznaniu renty strukturalnej. Skarżący spełnił warunki do przyznania renty strukturalnej określone w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Renty strukturalne” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 109, poz. 750 ze zm.) lecz z powodu braku środków pomoc finansowa została mu odmówiona.

Świadczenie to przyznaje się bowiem na podstawie obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa, które – jak w niniejszej sprawie – wydawać się mogą niesprawiedliwe i krzywdzące dla określonej grupy obywateli. Należy podkreślić, że mające zastosowanie w sprawie przepisy ustanowił prawodawca, a organy stosujące prawo obowiązane są bezwzględnie przestrzegać przepisów ustawy, niezależnie od ich uciążliwości oraz konsekwencji dla adresatów tych norm.

WYDZIAŁ II

1. Ustawa z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. nr 80, poz. 717 ze zm.)

II SA/Gd 428/09

Uznanie za stronę postępowania w sprawie dotyczącej decyzji o warunkach zabudowy właściciela nieruchomości sąsiedniej nie sprowadza się do prostego sprawdzenia sąsiedztwa. Konieczna jest także ocena ewentualnego oddziaływania planowanej inwestycji na sferę praw właściciela (użytkownika wieczystego) nieruchomości sąsiedniej. Interes prawny właściciela nieruchomości sąsiedniej, uzasadniający jego udział w postępowaniu w sprawie decyzji o warunkach zabudowy, wynika z ewentualnego oddziaływania projektowanej inwestycji na prawo własności sąsiedniej nieruchomości, nie zaś z możliwości zmiany prawa własności lub innych praw, ponieważ takiego skutku decyzji o warunkach zabudowy przypisać nie można.

II SA/Gd 171/11

Równoległego wykonywania czynności poprzedzających samo uchwalenie studium i planu miejscowego oraz podjęcia uchwał o uchwaleniu tych aktów w tym samym dniu nie można uznać za zachowanie prawidłowej realizacji przepisów ustawy. Procedura tworzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wymaga dokonania określonych czynności w zgodzie z ustaloną w ustawie kolejnością, a naruszenie tej kolejności ocenić należy negatywnie. Zdaniem Sądu prace nad miejscowym planem mają sens wówczas, gdy w sposób ostateczny ukształtowane i uchwalone jest studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania.

II SA/Gd 427/11

Organ administracji ustalając warunki zabudowy dla działki skarżących (nie objętej uregulowaniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego) wyznaczył linie zabudowy z uwzględnieniem wymaganych odległości od planowanych do realizacji elektrowni wiatrowych przewidzianych w planie uchwalonym dla sąsiednich działek. Takie działanie organu Sąd uznał za niezgodne z prawem wywodząc, co następuje: „Poprzez oznaczenie na załączniku graficznym dwóch nieprzekraczalnych linii zabudowy wyznaczonych przez strefę akustyczną przyszłych elektrowni wiatrowych przewidzianych do realizacji na terenach sąsiednich oraz zawarte w ustaleniach decyzji zapisy odnoszące się do konieczności sytuowania przyszłej

zabudowy z ich uwzględnieniem doszło do sytuacji w której z uwagi na sąsiedztwo planowanych elektrowni wyłączono spod zabudowy obszar obejmujący blisko 2/3 działki skarżących. Przyjęte ograniczenie zostało wprowadzone przez organ z uwagi na ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uchwalonego dla obszaru działek sąsiednich, albowiem dla terenu działki skarżących nie ma obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zdaniem Sądu taka sytuacja jest niedopuszczalna, a wynika ona najprawdopodobniej albo z wadliwości przywołanego planu, albo z wadliwej interpretacji przez organ jego postanowień. Doszukiwanie się w czym tkwi błąd nie ma zresztą większego znaczenia w rozpatrywanej sprawie. Organy przyjęły wadliwe założenie przy rozpatrywaniu powstałego zagadnienia. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego może ustalać przeznaczenie terenów i wprowadzać ograniczenia w wykonywaniu prawa własności w tym i najdalej idący zakaz zabudowy jedynie w odniesieniu do terenów nim objętych tzn. znajdujących się w granicach jego opracowania. Akt ten ustanawiający przepisy gminne nie może wprowadzać ograniczeń w wykonywaniu prawa własności na działkach położonych poza granicami określonymi w planie. W przeciwnym wypadku należałoby uznać, że dla obszaru 2/3 działki skarżących obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, którego postanowienia uniemożliwiają skarżącym prawo do zabudowy. Tymczasem, co jest niesporne, nieruchomości skarżących nie jest położona w tzw. granicach planu przyjętego uchwałą Rady Gminy (...), a zatem uregulowania tego planu nie mogą mieć jakiegokolwiek wpływu na sposób zagospodarowania obszaru położonego poza planem. Przyjmując inaczej organy naruszyły podstawową zasadę zawartą w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a w konsekwencji również i przepisy Konstytucji chroniące prawo własności (art. 21). Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest z mocy art. 14 ust. 8 tej ustawy aktem prawa miejscowego i zawiera ustalenia powszechnie wiążące na obszarze, na którym obowiązuje. Akt ten ustala przeznaczenie terenów i przesądza o ograniczeniach prawa własności (art. 4 ust. 1). Na obszarach dla których brak jest planu określenie sposobów zagospodarowania i warunków zabudowy następuje w drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu tj. decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego, bądź w decyzji o warunkach zabudowy (art. 4 ust. 2). W rozpatrywanej sprawie organy przyjęły, iż dla działki skarżących brak jest planu, co uprawnia je do rozstrzygnięcia sprawy o ustalenie warunków zabudowy i jednocześnie ustaliły, że dla części działki obowiązują uregulowania planu uchwalonego dla obszarów sąsiednich. Takie przyjęcie było nieuprawnione. Niezależnie zatem od ewentualnej bądź to wadliwości powołanego planu, bądź też wadliwej interpretacji jego postanowień, czy też innych okoliczności organy nie miały podstaw do uwzględnienia jakichkolwiek ograniczeń w prawie do zabudowy działki 21/4 wynikających z ustaleń planu uchwalonego dla działek sąsiednich. Wprowadzenie ograniczeń w cytowanych na wstępie ustaleniach decyzji (punkcie 2 tiret trzeci, punkcie 5 tiret trzeci oraz na załączniku graficznym w postaci dwóch nieprzekraczalnych linii zabudowy wyznaczonych przez strefą oddziaływania elektrowni) nastąpiło więc z naruszeniem art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Uchybiono również przepisom art. 61 tej ustawy poprzez wprowadzenie w ustaleniach decyzji niedopuszczalnych ograniczeń, a także przepisom Konstytucji dot. ochrony prawa własności.”

II SA/Gd 322/11

Uchylając rozstrzygnięcie nadzorcze wojewody stwierdzające nieważność uchwały rady gminy o uchyleniu uchwały w sprawie rozstrzygnięcia o sposobie rozpatrzenia uwag do studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania

przestrzennego Sąd nie podzielił stanowiska organu nadzoru, że odrębna uchwała rady gminy o rozpatrzeniu uwag ma charakter planistyczny. Wyraził pogląd, iż do czasu uchwalenia studium rada może zmienić swoją wcześniejszą uchwałę w sprawie rozpatrzenia uwag. Uchwała taka samodzielnie nie wywołuje żadnych skutków w zakresie zagospodarowania terenów. Jest jedynie wyrazem woli organu stanowiącego gminy i wiąże wyłącznie ten organ, ale w tym znaczeniu że przyjęte w studium rozwiązania powinny być zgodne z rozstrzygnięciem uwagi. W sytuacji natomiast, gdy tak nie jest tj. w przypadku sprzeczności między uchwałą o rozstrzygnięciu uwagi a studium, wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu miejscowych planów są ustalenia studium (art. 9 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym).

2. Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2000 r., nr 1, poz. 1071 ze zm.)

II SA/Gd 467/11

Sąd rozważał, czy skarżąca, której małżonek – dłużnik alimentacyjny przebywający za granicą, wykazała przesłankę „bezskuteczności egzekucji alimentów” załączając do wniosku jedynie informację właściwego sądu o podjęciu czynności związanych z wykonaniem tytułu egzekucyjnego za granicą. Sąd uznał, że art. 2 pkt 11 ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, zawierający legalną definicję bezskuteczności egzekucji, takiej sytuacji nie wyłącza i przyjął, że organy nie miały podstaw do żądania od wnioskodawczyni zaświadczenia o bezskuteczności egzekucji alimentów wydanego przez sąd okręgowy.

II SA/Gd 582/11

Sąd stwierdził, że z brzmienia art. 30 ust. 2 ustawy wynika, że może on stanowić podstawę prawną orzekania wyłącznie w przedmiocie wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego na podstawie ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów. Nie dotyczy on natomiast należności powstałych z tytułu zaliczek alimentacyjnych, wypłaconych osobie uprawnionej na podstawie ustawy z dnia 22 kwietnia 2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej. Przesłanki umorzenia należności powstałych z tytułu zaliczek alimentacyjnych wypłaconych osobom uprawnionym na podstawie tej ostatniej ustawy reguluje obecnie jedynie art. 30 ust. 1 w zw. z art. 28 ust. 1 pkt 2 ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów. Kategoryczne sformułowanie powołanych przepisów nie pozostawia przy tym wątpliwości, że nawet bardzo trudna sytuacja materialna dłużnika alimentacyjnego nie stanowi ani samodzielnej, ani dodatkowej przesłanki umorzenia należności powstałych z tytułu zaliczek alimentacyjnych.

II SA/Gd 225/11

Zgodnie z przepisami przejściowymi zawartymi w ustawie o pomocy osobom uprawnionym do alimentów dotychczasowe przepisy tj. przepisy ustawy z 22 kwietnia 2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej, mają zastosowanie jedynie do spraw: o zaliczki alimentacyjne, do których prawo powstało do dnia wejścia w życie ustawy (art. 41), o nienależnie pobrane zaliczki alimentacyjne (art. 42 ust. 2), egzekucji należności z tytułu wypłaconych zaliczek alimentacyjnych (art. 43 ust. 1). Sprawa o umorzenie należności z tytułu zaliczek alimentacyjnych wypłaconych na podstawie ustawy o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej nie należy do żadnej z kategorii spraw wymienionych w przepisach przejściowych ustawy i z tego względu nie może być rozpatrywana na podstawie poprzednio obowiązującej ustawy. Jedynym przepisem,

który obecnie pozwala na umorzenie należności z tytułu wypłaconych zaliczek alimentacyjnych jest art. 30 ust. 1 w zw. z art. 28 ust. 1 pkt 2 ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów.

3. Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U. z 2006 r. nr 139, poz. 992, ze zm.).

II SA/Gd 540/11

Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U. z 2006 r., nr 139, poz. 992, ze zm.). przyznaje prawo do świadczenia pielęgnacyjnego także osobie, która nie podejmuje lub rezygnuje z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w celu sprawowania opieki nad pełnoletnim członkiem jej rodziny legitymującym się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności, wobec którego osoby tej nie obciąża obowiązek alimentacyjny, a jednocześnie jest ona jedynym członkiem rodziny niepełnosprawnego, która może się nim opiekować. W stanie faktycznym sprawy, o przyznanie zasiłku wnosił skarżący opiekujący się żoną swojego ojca (macochą), która od 26 lat mieszka z nim i jego żoną. Organy administracji odmawiając świadczenia uznały, że skarżący nie mieści się w kręgu osób zobowiązanych do alimentacji. Pozostałe warunki z art. 17 ustawy o świadczeniach rodzinnych były spełnione.

II SA/Gd 840/10

Sąd uznał, że w stanie prawnym obowiązującym do 13 października 2011 r. prawo do renty rodzinnej nie wyłączało możliwości uzyskania świadczenia pielęgnacyjnego przewidzianego w art. 17 ustawy. Wywiódł, że wyliczenie świadczeń emerytalnych i rentowych zawarte w art. 3 pkt 5 ustawy ma charakter wyczerpujący, a zatem użyty w art. 17 ust. 5 pkt 1 ustawy termin „renta” nie obejmuje renty rodzinnej.

II SA/Gd 213/11

Sąd stwierdził, że z uwagi na pobyt członka rodziny (matki dzieci na które ich ojcu przyznano świadczenia rodzinne) poza granicami RP, do przyznania świadczeń powinny mieć zastosowanie przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, a tym samym właściwym organem do orzekania był Marszałek Województwa.

II SA/Gd 736/10

Dokonując wykładni art. 3 pkt 13 ustawy Sąd przyjął, że oddalenie powództwa o alimenty w stosunku do jednego z rodziców, w sytuacji zasądzenia ich od drugiego, nie stanowi przeszkody do nabycia prawa do zasiłku rodzinnego i dodatków do zasiłku przez „osobę uczącą się” (art. 4 ust. 2). Wywiódł, że definicja „osoby uczącej się” zawarta w art. 3 pkt 13 (osoba pełnoletnia ucząca się, niepozostająca na utrzymaniu rodziców w związku z ich śmiercią lub z zasądzeniem od rodziców na jej rzecz alimentów) nie pozbawia prawa do zasiłku osoby, która wystąpiła z powództwem o alimenty wobec obojga rodziców. Oddalenie powództwa nie niweczy prawa do zasiłku, ale nakłada na organy obowiązek zbadania przyczyn takiej decyzji sądu.

4. Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 64, poz. 593 ze zm.).

II SA/Gd 378/11

Nie istnieje podstawa prawna uzasadniająca dopuszczenie, ustawowo zobowiązanych do partycypowania w kosztach pobytu osoby korzystającej z domu pomocy społecznej, do współdecydowania o umieszczeniu w domu pomocy społecznej.

Umieszczenie w domu pomocy społecznej jest wyłącznie zależne od zaistnienia warunków z art. 54 ust. 1 ustawy z 2004 r. o pomocy społecznej oraz od zgody samego zainteresowanego.

5. Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. nr 243, poz. 1623 ze zm.)

II SA/Gd 306/11

Pozwolenie na budowę nie mogło zostać przeniesione na A. Spółkę z o.o. w ramach zorganizowanego przedsiębiorstwa, ponieważ art. 40 ustawy - Prawo budowlane, będący przepisem szczególnym wobec art. 55² k.c. określił odrębny - jedynie dopuszczalny - sposób przenoszenia uprawnień z pozwolenia na budowę.

II SA/Gd 950/10

Celem postępowania o udzielenie pozwolenia na budowę nie jest znalezienie podstaw do odmowy udzielenia pozwolenia budowlanego, ale takie procedowanie, aby w efekcie postępowania przedstawiony przez inwestora projekt budowlany był prawidłowy i mógł zostać zrealizowany. Takie rozumienie roli postępowania administracyjnego prowadzonego w sprawie udzielenia pozwolenia na budowę oznacza, że organ obowiązany jest dołożyć wszelkich starań, aby wesprzeć inwestora, po spełnieniu przewidzianych prawem warunków, w jak najszybszym zrealizowaniu przysługującego prawa do zabudowy (art. 4 ustawy Prawo budowlane). Temu służy m.in. przewidziany w art. 35 ust. 6 ustawy Prawo budowlane termin wydania decyzji w sprawie pozwolenia na budowę. Przedstawione kwestie powinny zatem stanowić dla organu administracji architektoniczno-budowlanej dyrektywę wykładni przepisu art. 35 ust. 3 ustawy Prawo budowlanego.

II SA/Gd 218/11

Zarządca nieruchomości ustanowiony na podstawie art. 931 § 2 kodeksu postępowania cywilnego nie jest uprawniony do wyrażenia zgody na przeniesienie decyzji o pozwoleniu na budowę (art. 40 Prawa budowlanego) dotyczącej tej nieruchomości wydanej na rzecz podmiotu, któremu w trybie powyższego przepisu odjęto zarząd.

II SA/Gd 833/10

Odnosząc się do kwestii terminu z art. 30 ust. 5 prawa budowlanego, sąd stwierdził, że zachowanie tego terminu będzie miało miejsce także wtedy, gdy w ciągu 30 dni od daty dokonania zgłoszenia organ administracji wyda decyzję zawierającą sprzeciw, niezależnie od tego, czy zostanie taka decyzja prawidłowo doręczona stronie przed upływem tego terminu, czy też po jego upływie.

II SA/Gd 946/10

Sąd zajął stanowisko, że fakt, iż dana droga jest jedynie drogą wewnętrzną, nie oznacza że nie znajdują do niej zastosowania przepisy ustawy - Prawo budowlane. Jeżeli bowiem droga taka stanowi obiekt budowlany, to będą miały do niej zastosowanie przepisy tej ustawy, w tym art. 66.

II SA/Gd 387/11

W sytuacji rozpoczęcia robót budowlanych na podstawie wydanego pozwolenia, które następnie zostało uchylone, organ winien umorzyć wszczęte postępowanie o udzielenie pozwolenia na budowę.

II SA/Gd 756/11

W sytuacji, gdy inwestycja wywiera wpływ na sąsiednią nieruchomość i istnieją przepisy normujące kwestię tego wpływu, właściciel sąsiedniej nieruchomości powinien być stroną postępowania w sprawie pozwolenia na budowę, niezależnie od tego czy projekt budowlany jest zgodny z przepisami prawa. Przeciwna interpretacja prowadziłaby do sytuacji, w której właściciel sąsiedniej nieruchomości uzyskiwałby przymiot strony w postępowaniu o wydanie pozwolenia na budowę jedynie w sytuacji naruszenia przepisów, wprowadzających związane z projektowanym obiektem ograniczenia w zagospodarowaniu tego terenu. Byłby on natomiast pozbawiony tego przymiotu w przypadku, gdy przepisy te nie zostały naruszone. Sąd wskazał, że art. 28 ust. 2 Prawa budowlanego przyznaje przymiot strony właścicielom nieruchomości znajdujących się w obszarze oddziaływania obiektu. Obszar ten ustawodawca definiuje w art. 3 pkt 20 Prawa budowlanego, jako teren wyznaczony w otoczeniu obiektu budowlanego, na podstawie przepisów odrębnych, wprowadzających związane z tym obiektem ograniczenia w zagospodarowaniu tego terenu. Do przepisów odrębnych w rozumieniu art. 3 pkt 20 Prawa budowlanego należy zaliczyć przepisy rozporządzeń wykonawczych, w tym przepisy techniczno – budowlane regulujące m.in. odległość budynków od granicy nieruchomości oraz kwestię zacienienia sąsiedniej nieruchomości. Z akt sprawy wynikało, iż dla potrzeb postępowania w sprawie wydania pozwolenia na budowę sporządzona została analiza zacienienia i przesłaniania, która dotyczyła badania cienia, który będzie rzucały przez budynek projektowany na działce nr [...] na działki sąsiednie oraz cienia, który rzucały będzie przez hipotetyczne budynki zrealizowane na działce nr [...], stanowiącej własność skarżącego. Z analizy tej wynika przekroczenie przez cień granic sąsiednich nieruchomości. Badanie spełnienia wymogów § 13, § 57 i § 60 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie w stosunku do działki skarżącego wskazuje, iż winien przysługiwać mu status strony w postępowaniu dotyczącym pozwolenia na budowę.

II SA/Gd 672/11

W przypadku budowy przyłącza wodociągowego w oparciu o tzw. warunki przyłączenia określone przez przedsiębiorstwo wodociągowe lub umowę o przyłączenie (art. 29 a) realizacja tych robót odbywa się bez ingerencji organów administracji publicznej. Inwestor nie musi wówczas uzyskać zgody organu wyrażonej w przyjęciu zgłoszenia inwestora i braku sprzeciwu. Podstawą wykonywania robót budowlanych są w takim przypadku warunki techniczne lub umowa zawarta z przedsiębiorstwem wodociągowym w oparciu o przepisy stosownej uchwały rady gminy oraz ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. W sytuacji, gdy umowa o przyłączenie do sieci zawarta między inwestorem a spółką wodociągową lub wydane warunki techniczne naruszają przepisy prawa i tym samym naruszają uprawnienia osób trzecich w zakresie ich prawa własności, właściwą i jedyną drogą do usunięcia skutków tych naruszeń jest droga procesu cywilnego. O ile więc inwestor wykonując przyłącze wodociągowe niezgodnie z warunkami określonymi przez gestora sieci narusza własność właścicieli spornych działek, to podmiotom tym przysługuje roszczenie o przywrócenie stanu zgodnego z prawem i o zaniechanie naruszeń określone w art. 222 § 2 kodeksu cywilnego oraz inne roszczenia odszkodowawcze wynikające z przepisów kodeksu cywilnego o ochronie własności.

II SA/Gd 284/11

Częściowe zabudowanie istniejącej w przestrzeni poddasza antresoli nie podwyższa wysokości budynku i nie zmienia ilości kondygnacji budynku, a zatem nie stanowi jego nadbudowy.

6. Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. nr 236, poz. 2008, ze zm.)

II SA/Gd 192/11

Kontrolując w sprawie wydany na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach regulamin, Sąd uznał, że powtarzanie w regulaminie uchwalonym przez radę gminy przepisów zamieszczonych w różnych ustawach, czy też aktach wykonawczych, albo ich "dostosowywanie" w celu tzw. objaśnienia ułatwiającego stosowanie regulaminu, jest niedopuszczalne. Przedmiotowy regulamin stanowi prawo miejscowe, które powinno zawierać treści normatywne, a nie powtórzenia norm zawartych w innych przepisach. Takie "powtarzanie" przepisów za innymi aktami prawnymi, wyższego rzędu, pozbawia w istocie akt charakteru normatywnego, czyni go niejasnym i nieczytelnym, a w konsekwencji uniemożliwia osiągnięcie funkcji, dla jakiej jest stanowiony.

7. Ustawa z 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2008 r. nr 25, poz. 150 ze zm.)

II SA/Gd 60/11

Przedmiotem rozważań w sprawie było to, czy skarżącej przysługuje uprawnienie do żądania wszczęcia postępowania nieważnościowego w odniesieniu do decyzji dotyczącej eksploatacji instalacji wprowadzającej gazy do powietrza, zlokalizowanej na sąsiedniej nieruchomości. Sąd wskazał, iż decyzje pozwalające na wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza i ich skutki - co do zasady - w równym stopniu dotyczą wszystkich obywateli i nie „dotykają” jedynie nieruchomości sąsiednich, nie mają jakiegokolwiek wpływu na sposób zagospodarowania gruntu. Wyjaśnić też należy, że w sytuacji, gdy z okoliczności sprawy (z postępowania w sprawie oddziaływania na środowisko, z analizy porealizacyjnej itp.) wynika, że mimo zastosowanych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem zakładu lub innego obiektu, na którym znajduje się dana instalacja to ustanawia się tzw. obszar ograniczonego użytkowania. Przemawia to za stanowiskiem, że właściciele nieruchomości nie znajdujących się w tym obszarze nie mogli być stronami postępowań administracyjnych zwykłych i nadzwyczajnych w sprawach, których przedmiotem było pozwolenie na wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza również przed zmianą treści art. 185 Prawa ochrony środowiska. Sąd zaznaczył, że w momencie złożenia przez skarżącą wniosku o stwierdzenie nieważności treść art. 185 uległa zmianie. Od dnia 28 lipca 2005 r. § 1 tego artykułu stanowi, że stronami postępowania o wydanie pozwolenia są prowadzący instalację oraz, jeżeli w związku z eksploatacją instalacji utworzono obszar ograniczonego użytkowania, władający powierzchnią ziemi na tym obszarze. Zdaniem Sądu badając w niniejszej sprawie interes prawny skarżącej we wszczęciu postępowania nieważnościowego organ słusznie uwzględnił zmianę stanu prawnego. Interes prawny w postępowaniu nieważnościowym musi być bowiem oceniany ponownie w stosunku do ustaleń w postępowaniu zwykłym, z uwzględnieniem aktualnie obowiązujących regulacji normatywnych. Skoro zatem w rozpoznawanej sprawie w związku z eksploatacją instalacji nie został utworzony obszar ograniczonego użytkowania obejmujący nieruchomość skarżącej nie było podstaw do uznania jej za stronę w sprawie i przyjęcia jej interesu prawnego. Zdaniem Sądu dodatkowo należy wskazać, że istnienia interesu prawnego skarżącej w uruchomieniu postępowania nadzwyczajnego nie uzasadniałoby obowiązywanie art. 185 również

w poprzedniej wersji. Żaden bowiem przepis prawa materialnego nie uprawniałby skarżącej do uczestniczenia w postępowaniu zwykłym i nieważnościowym w sprawie pozwolenia na wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza z instalacji zlokalizowanej na sąsiedniej nieruchomości. Wyjaśnić należy, że pozwolenie tak zwane emisyjne do których należy pozwolenie na wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza nie jest decyzją zezwalającą na lokalizację danej instalacji na określonej nieruchomości. Pozwala ono na emisję do środowiska w tym przypadku do powietrza substancji, ale w ściśle określonych przez przepisy prawa granicach. Na gruncie prawa ochrony środowiska nie występuje pojęcie "obszaru oddziaływania instalacji" analogicznie do pojęcia "obszaru oddziaływania obiektu" z prawa budowlanego i nie ma podstaw aby analogicznie je przyjmować. Instalacja, a ściślej eksploatacja instalacji nie oddziałuje na zagospodarowanie nieruchomości sąsiednich, ale oddziałuje na powietrze występujące zarówno nad gruntami sąsiednimi jak i dalszymi, generalnie na powietrze, które jest dobrem wspólnym. Dlatego też wprowadzanie przez określone instalacje pewnych substancji, gazów, pyłów do powietrza jest unormowane szczegółowo przepisami prawa. Wykonywanie takiego pozwolenia jest monitorowane przez organy, a niewłaściwa eksploatacja może skutkować ograniczeniem lub cofnięciem pozwolenia na skutek postępowania wszczętego z urzędu (por. art. 199 ustawy Prawo ochrony środowiska). Wnioski osób zainteresowanych mogą jedynie inicjować działania podejmowane z urzędu. Innymi słowy decyzje pozwalające na wprowadzanie gazów i pyłów do powietrza i ich skutki - co do zasady - w równym stopniu dotyczą wszystkich obywateli i nie "dotykają" jedynie nieruchomości sąsiednich, nie mają jakiegokolwiek wpływu na sposób zagospodarowania gruntu.

8. Ustawa z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. nr 142, poz. 1591 ze zm.)

II SA/Gd 232/11

Oddalając w sprawie skargę na uchwałę w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i analizując legitymację skarżących Sąd przyjął, że ani fakt dzierżawy gruntu, ani fakt usytuowania na nim obiektu (stanowiącego odrębną własność dzierżawcy), ani też fakt jego użytkowania i wykorzystywania na cele prowadzonej działalności gospodarczej nie uprawniają skarżących do uruchomienia trybu sądowej kontroli ustaleń planu. Jak wskazano w uzasadnieniu nie bez powodu w literaturze przedmiotu interes prawny określa się przymiotnikami „indywidualny”, „własny”, „konkretny”. Oznacza to bowiem, że nie można go wywodzić wyłącznie z sytuacji prawnej innego podmiotu, nawet wówczas gdy z tym innym podmiotem strona pozostaje w związku o charakterze nie tylko faktycznym, ale również prawnym wskutek zawartej umowy cywilnoprawnej. Interes prawny podlega badaniu w konkretnych okolicznościach danej sprawy. W rozpatrywanej sprawie zaskarżona jest uchwała organu gminy, której przedmiotem jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego reguluje kwestie związane z przeznaczeniem i zagospodarowaniem nieruchomości. Ze swej istoty zatem ogranicza i „narusza” prawo własności, które jest prawem o charakterze rzeczowym, bezwzględnie obowiązującym (erga omnes). Uchwalając miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego organ jest obowiązany chronić prawo własności i ograniczać je jedynie w niezbędnym zakresie podyktowanym potrzebami czy interesami ogółu. Takiego obowiązku nie ma natomiast w odniesieniu do innych osób powiązanych obligacyjnie z właścicielem nieruchomości. Zatem plan „narusza” w rozumieniu art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym „interes” właściciela, który jest interesem znajdującym podstawę w przepisie prawa materialnego (prawie chronionym, własnym, konkretnym i indywidualnym), co oznacza że jest „prawnym”.

Interes dzierżawcy, bądź innego podmiotu należy zakwalifikować wyłącznie jako tzw. interes faktyczny. Nie znajduje on bowiem podstawy w przepisie prawa materialnego, a jego źródłem jest stosunek obligacyjny. Nie jest to także interes prawnie chroniony w tym rozumieniu, że organ planistyczny nie ma obowiązku go uwzględnić (nie jest zatem prawnie chroniony). Nie jest to również interes własny i indywidualny, albowiem opiera się na sytuacji prawnej innego podmiotu (właściciela nieruchomości). Reasumując ani dzierżawca nieruchomości, ani jej użytkownik nie są legitymowani do zaskarżenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, albowiem nie można przyjąć, że plan narusza ich interesy prawne. Owszem ustalenia planu mogą oddziaływać na stosunki prawne łączące wzajemnie dzierżawcę, użytkownika i właściciela, ale są to kwestie odnoszące się do zawartych umów i podlegające jej uregulowaniom. Nie bez powodu prawa obligacyjne to prawa skuteczne jedynie pomiędzy stronami danego stosunku prawnego (inter pares) w przeciwieństwie do praw bezwzględnych czyli skutecznych względem wszystkich (erga omnes). Trudno nawet przyjąć, że sądową kontrolę ustaleń planu mogłyby uruchamiać interesy osób, którym prawa do nieruchomości przysługują w ograniczonym zakresie i w określonym czasie (na podstawie umowy i w czasie jej obowiązywania). Pomijając ujawniającą się niekiedy w czasie obowiązywania umowy dzierżawy sprzeczność interesów właściciela nieruchomości i dzierżawcy nie sposób uznać, że rozstrzygnięcie o przyjętym przez organ sposobie przeznaczenia i zagospodarowania danej nieruchomości mogłoby następować z pominięciem jej właściciela, gdyż w rzeczywistości taki właśnie byłby skutek przyznania dzierżawcy uprawnienia do kwestionowania planu na podstawie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

II SA/Gd 159/10

Analizując treść art. 101 ust. 1 i 2 ustawy o samorządzie gminnym w kontekście art. 134 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi Sąd nie podzielił wyrażanego w orzecznictwie stanowiska, że po przesądzeniu legitymacji skarżącego związanej z przewidzianym w art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym naruszeniem jego interesu prawnego, zakres sprawy obejmuje badanie zgodności z prawem uchwały w pełnym zakresie. Stanowisko to wiąże się z szeregiem trudności wynikających z charakteru badanych aktów prawnych, często obszernych, a w przypadku miejscowych planów zagospodarowania terenów obejmujących znaczne obszary, co do których ocena ważności ustaleń planu może być niemożliwa z uwagi na brak odpowiednich informacji o okolicznościach faktycznych i indywidualnych interesach właścicieli objętych planem. W ocenie Sądu możliwe jest również przyjęcie interpretacji, zgodnie z którą przewidziane w art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym unormowanie, iż podmiot, którego interes prawny został naruszony uchwałą może wnieść skargę na tę uchwałę wyznacza nie tylko legitymację do wniesienia skargi, lecz w istocie zakres sprawy podlegającej rozpatrzeniu przez sąd. Interpretacji takiej nie stoi na przeszkodzie treść art. 134 § 1 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, z którego wynika, że sąd nie jest związany granicami skargi. Z przepisu tego wynika bowiem, iż sąd jest związany granicami danej sprawy, a rozpatrywana sprawa dotyczy naruszenia uchwałą interesu skarżącego. W granicach tak rozumianej sprawy, sąd winien zatem rozpatrzyć wszelkie zarzuty dotyczące naruszenia jego interesu wynikającego z prawa materialnego jak i przepisów prawa procesowego, może także wychodząc poza granice skargi zbadać czy zaskarżona uchwała nie narusza interesów skarżącego w inny sposób niż podniesiony w skardze. Nie powinien natomiast dokonywać badania takich postanowień uchwały, które nie mają żadnego związku z interesem skarżącego, a dotyczą wyłącznie interesów innych podmiotów. Powyższe stanowisko Sąd uzasadnił orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego odnoszącym się do art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym.

Wyjaśnił, że przyjęta interpretacja nie ogranicza w świetle art. 101 ust. 2 ustawy uprawnień innych podmiotów do wniesienia skargi i obrony swojego indywidualnego interesu. Sąd orzekając o ważności uchwały nie przesądzałby bowiem bez ich udziału o tym interesie i nie pozbawiałby tym samym tych podmiotów prawa do wniesienia skargi na podstawie dotyczących tych podmiotów nowych zarzutów. Sąd stwierdził, że w sytuacji gdy skarżący kwestionuje ustalenia planistyczne dotyczące nieruchomości, których nie jest właścicielem (i w stosunku do których nie przysługuje mu inne prawo) i brak jest podstaw do uznania wpływu tych ustaleń planistycznych na jego nieruchomość (wynikającego np. z sąsiedztwa z taką nieruchomością), uznać należy, iż podniesione w takim zakresie zarzuty nie podlegają rozpoznaniu, jako nieobjęte granicami sprawy.

9. Ustawa z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. nr 102, poz. 651 ze zm.)

II SA/Gd 338/11

Sąd uznał, że wymóg z art. 98 ust. 3 „braku uzgodnienia wysokości odszkodowania” za działki gruntu przejęte pod drogę spełnia wezwanie właściwego organu do podjęcia negocjacji w sprawie wysokości odszkodowania. Przepis ten nie posługuje się pojęciem „rokowań”, które występuje w art. 114 ust. 1 ustawy, ale pojęciem „uzgodnienia”.

II SA/Gd 557/11

Sąd uznał, że w odniesieniu do nieruchomości, które przeszły na własność gminy na podstawie art. 10 ust. 5 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości nie mają zastosowania przepisy rozdziału 6 działu III ustawy o gospodarce nieruchomościami regulujące instytucję zwrotu wywłaszczonych nieruchomości. Przepis art. 216 ust. 2 pkt 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami nakazujący odpowiednie stosowanie przepisów regulujących zwrot wywłaszczonych nieruchomości do nieruchomości nabytych na rzecz Skarbu Państwa na podstawie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości nie odnosi się do wszelkich przewidzianych tą ustawą form i sposobów nabycia nieruchomości przez Skarb Państwa lub gminę. Obejmuje on wyłącznie przypadki nabycia nieruchomości na rzecz Skarbu Państwa.

II SA/Gd 111/10

Przedmiotem rozważań Sądu była również kwestia dotycząca tego czy i w jaki sposób oraz w oparciu o które przepisy prawa organ powinien ustalić odszkodowanie za nieruchomości wywłaszczone przed wejściem w życie obecnie obowiązującej ustawy o gospodarce nieruchomościami w sytuacji, gdy następnie stwierdzono nieważność decyzji wywłaszczeniowych w części odnoszącej się ustalonego i wypłaconego stronie odszkodowania. W uzasadnieniu Sąd podzielił stanowisko organu II instancji o konieczności wydania w takiej sytuacji odrębnej decyzji o odszkodowaniu przy zastosowaniu art. 233 i 129 ust. 5 pkt 3 u.g.n., co w konsekwencji powodowało konieczność jego ustalenia w oparciu o zasadę wskazaną w art. 136 ust. 1 zdanie drugie u.g.n, a nie – jak przyjął w sprawie organ I instancji – w oparciu o art. 136 ust. 1 zdanie pierwsze u.g.n.

10. Ustawa z 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2004 r. nr 121, poz. 1266 ze zm.)

II SA/Gd 250/11

Obowiązek dokonania ustaleń co do prawidłowej kwalifikacji gruntu (czy jest on rolny lub leśny) spoczywa również na organie opiniującym wydanie decyzji w trybie art. 22 ust. 2 ustawy. Dopiero bowiem po ustaleniu, iż sprawa dotyczy gruntu rolnego lub leśnego, wskazanego w art. 2 ustawy, organ ten może wydać opinię w sprawie na podstawie art. 22 ust. 2 pkt 3 ustawy w zw. z art. 106 k.p.a. W przeciwnym wypadku brak jest bowiem przedmiotu postępowania uregulowanego przepisami ustawy.

11. Ustawa z 14 lipca 1961 r. o gospodarce terenami w miastach i osiedlach (Dz. U. z 1969 r. nr 22, poz. 159 ze zm.)

II SA/Gd 275/11

W sprawie skarżąca zarzucała kwestionowanej decyzji rażące naruszenie przepisu art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 14 lipca 1961 roku o gospodarce terenami w miastach i osiedlach (Dz. U. nr 32, poz. 159 ze zm. - wszystkie przepisy w brzmieniu z daty wydania kwestionowanej decyzji tj. z dnia 7 marca 1968 r.), zgodnie z którym przekazywanie terenów państwowych jednostkom państwowym i organizacjom społecznym w użytkowanie następuje w drodze decyzji właściwego do spraw gospodarki komunalnej i mieszkaniowej organu prezydium powiatowej (miejskiej miasta stanowiącego powiat lub wyłączonego z województwa) rady narodowej wydanej na wniosek jednostki ubiegającej się o przekazanie terenu; decyzja powinna zawierać określenie czasu i warunków użytkowania. Sąd uznał, że treść tego przepisu umożliwia przekazanie w użytkowanie nieruchomości również na czas nieokreślony. Z jego treści wynika bowiem jedynie, iż decyzja powinna zawierać „określenie czasu” użytkowania. Przepis ten nie zawiera natomiast żadnego ograniczenia dotyczącego okresu, na jaki użytkowanie można było ustanowić. Zatem, zgodnie z literalnym brzmieniem ww. przepisu, użytkowanie można było ustanowić na czas określony, lub nieokreślony. W decyzji trzeba było jedynie wskazać, które z rozwiązań przyjmuje się dla danej nieruchomości tj. czy określa się czas użytkowania terminowo czy też bezterminowo.

12. Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227 ze zm.)

II SA/Gd 312/11

W obowiązującym prawie, a zwłaszcza w przepisach ustawy z 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, w tym w art. 66 ustawy określającej normatywną zawartość raportu, nie ma podstawy prawnej do żądania od inwestora przedłożenia w postępowaniu o ustalenie środowiskowych uwarunkowań ujednoczonej wersji raportu. Jak już wcześniej wskazywano, raport jest jednym z ważniejszych środków dowodowych w tym postępowaniu, pozostając środkiem dowodowym podlegającym ocenie w świetle pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie zgodnie z zasadami postępowania dowodowego wspólnymi dla pozostałych dowodów. Dlatego też o zmianach, uzupełnieniach i wyjaśnieniach składanych do raportu zawiadamiano każdorazowo uczestników postępowania i szeroką opinię publiczną, której zapewniono udział w postępowaniu, oraz organy uzgadniające i wyrażające opinię w przedmiocie planowanego przedsięwzięcia zgodnie z dyspozycją art. 77 ust. 1 ustawy.

W sprawach II SA/Gd 517/11, II SA/Gd 518/11 i II SA/Gd 531/11 Sąd uchylając wydane przez organ odwoławczy decyzje kasacyjne uchylające decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach stwierdził, że organ odwoławczy uprawniony jest do merytorycznej zmiany decyzji organu I instancji w sprawie środowiskowych uwarunkowań. Może w tym zakresie decyzję organu I instancji uzupełnić, zmienić, czy doprecyzować odpowiednio do wymogów zawartych w art. 82 ustawy o udostępnianiu informacji. Fakt, iż podstawowym i w zasadzie jedynym dowodem w sprawie stanowiącym podstawę wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest raport oddziaływania na środowisko nie oznacza, że każda konieczność jego uzupełnienia, czy poprawienia skutkuje obowiązkiem organu odwoławczego zastosowania art. 138 § 2 kpa. Pamiętać bowiem należy, że zgodnie z zasadą art. 12 kpa, organy administracji publicznej powinny działać w sprawie wnikliwie i szybko, posługując się możliwie najprostszymi środkami prowadzącymi do jej załatwienia. Jeżeli raport nie jest wyczerpujący lub nie cechuje się szczegółowością niezbędną zdaniem organu ze względu na przedmiot sprawy albo też zawiera błędy, nieścisłości wymagające wyjaśnienia to organ może oprócz pisemnego zobowiązania inwestora do uzupełnienia raportu skorzystać również z innych środków: 1/ przeprowadzić rozprawę administracyjną, o której zgodnie z art. 90 § 3 kpa, może zawiadomić państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne, organizacje społeczne, a także inne osoby, jeżeli ich udział w rozprawie jest uzasadniony ze względu na jej przedmiot; w tym przypadku organ wzywa je do wzięcia udziału w rozprawie albo do złożenia przed rozprawą oświadczenia i dowodów dla poparcia ich żądań, które włączane są do akt sprawy; 2/ skorzystać z innych środków dowodowych, np. dowodu z opinii biegłego lub oględzin; 3/ zwrócić się odpowiednio do Krajowej lub regionalnej komisji ocen oddziaływania na środowisko. Zdaniem Sądu w rozpatrywanych sprawach nie było przeszkód, aby organ odwoławczy podjął próbę wyjaśnienia pewnych kwestii i zagadnień dotyczących raportu i jego uzupełnienia przeprowadzając rozprawę administracyjną z udziałem autorów raportu, inwestora i organizacji społecznych uczestniczących w postępowaniu. W sprawach tych Sąd nie podzielił również stanowiska organu odwoławczego co do konieczności uzupełnienia raportu wyłącznie przez jego autora. Wskazał, że przepisy prawa nie określają jaki podmiot powinien opracować raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. Stwierdził, że raport może przygotować każdy i to bez względu na kwalifikacje i znajomość zagadnienia. Do organu należy jednak ocena raportu pod kątem jego zgodności z przepisami prawa, logiki zawartych w nim wywodów oraz jego fachowości i kwalifikacji autora. Nie ma żadnych prawnych przeszkód, aby raport przygotował sam inwestor, czy też zespół jego pracowników. Ocena zaś czy autor raportu posiada dostateczną wiedzę z zakresu ochrony środowiska oraz z dziedziny, z którą wiąże się planowane przedsięwzięcie oraz czy potrafi określić, opisać i zanalizować wpływ danego przedsięwzięcia na środowisko należy do organów administracji. Nie ma też żadnych przeszkód, aby przedłożony raport uzupełniła lub poprawiła inna osoba (inwestor lub jego pracownik). Zdaniem Sądu Kolegium nie miało zatem podstaw do negocjowania uzupełnienia raportu tylko z uwagi na fakt, iż uzupełnienie to zostało dokonane nie przez autora, lecz przez pracownika inwestora.

13. Ustawa z 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne (Dz.U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019 ze zm.)

II SA/Gd 409/11

W stanie faktycznym sprawy skarżący ubiegał się o uzyskanie pozwolenia wodnoprawnego na wykonanie dwóch stawów rybnych na terenie przeznaczonym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego pod funkcję rolną. Oddalając

skargę na rozstrzygnięcie organu odmawiające wydania pozwolenia wodnoprawnego Sąd uznał, że lokalizacja stawów nie narusza wprawdzie zapisów planu w zakresie wykorzystania terenu (grunty pod stawami pozostają gruntami rolnymi), ale narusza zapis planu przewidujący „ochronę rzeźby terenu”.

II SA/Gd 272/11

Oddalając skargę na decyzję udzielającą pozwolenia wodnoprawnego na odprowadzanie podczyszczonych wód opadowych z terenu ulic (...) do rowu melioracyjnego znajdującego się m. in. na działce skarżącej Sąd stwierdził, że zarzuty skarżącej dotyczące naruszenia jej prawa własności nie mogą odnieść żadnego skutku. Wskazując na art. 123 ust. 2 Prawa wodnego wyjaśnił, że pozwolenie wodnoprawne nie uprawnia do ingerencji w cudze prawo własności, a zatem kwestia ta nie mogła mieć żadnego znaczenia dla prawidłowości decyzji.

WYDZIAŁ III

- 1. Ustawa – Prawo celne - rozporządzenie Rady (EWG) Nr 2913/92 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (WKC) - akty tzw. wtórnego prawa wspólnotowego**

III SA/Gd 236/11

Sąd dokonując kontroli rozstrzygnięć organów administracji celnej w przedmiocie umorzenia jako bezprzedmiotowego postępowania w kwestii wydania pisemnej interpretacji w zakresie zwolnień od cła w oparciu o art. 10 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity: Dz. U. z 2010 r., Nr 220, poz. 1447 ze zm.) wskazał, że w art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i art. 11 WKC znalazły się dwie różniące się w sposobie uregulowania instytucje: interpretacja co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów oraz informacja dotycząca stosowania przepisów prawa celnego. W ocenie Sądu niezwykle istotą kwestią jest określenie adresatów obu wymienionych przepisów. O wydanie pisemnej interpretacji może bowiem wystąpić podmiot będący przedsiębiorcą, w rozumieniu ustawy tj. osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą oraz wspólnicy spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej (art. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej). Z kolei w myśl art. 11 WKC z wnioskiem o udzielenie informacji może wystąpić każda osoba w rozumieniu art. 4 WKC. Zdaniem Sądu bezsporne jest, że podmiotami dokonującymi obrotu towarowego z zagranicą są nie tylko przedsiębiorcy tj. podmioty prowadzące działalność gospodarczą, ale również podmioty, które takiej działalności nie prowadzą, w tym m.in. osoby fizyczne dokonujące obrotu towarowego z zagranicą na własny rachunek i we własnym imieniu. W związku z tym nie można w ocenie składu orzekającego uznać za prawidłowe stanowiska, w świetle którego dany podmiot winien mieć prawo dokonać wyboru z której instytucji chce skorzystać: informacji czy interpretacji. Przyjęcie takiego stanowiska za prawidłowe byłoby akceptacją powstałego tym samym zróżnicowania sytuacji prawnej podmiotów uczestniczących w obrocie towarowym z zagranicą. Jedne z nich mogłyby bowiem - w zależności od własnego wyboru – występować o wydanie informacji lub interpretacji co do stosowania przepisów prawa celnego, zaś pozostałe nie będące przedsiębiorcami mogłyby wystąpić tylko o udzielenie informacji. Sprzeciwia się temu zasada równości, wyrażona w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

Zgodnie z art. 10a ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorca nie może być obciążony jakimikolwiek daninami publicznymi w zakresie, w jakim zastosował się do uzyskanej interpretacji. W ocenie Sądu regulacja ta jest sprzeczna nie tylko z art. 11 WKC, ale również z art. 220 ust. 2 lit. b) WKC, który przyznaje przedsiębiorcy ochronę w wypadku zastosowania się do błędnej informacji uzyskanej od organu tylko wtedy, gdy błędu nie mógł on uniknąć. W przypadku sprzeczności prawa krajowego z prawem wspólnotowym organ stosujący prawo ma obowiązek zastosowania prawa wspólnotowego i niestosowania sprzecznego z nim prawa krajowego.

III SA/Gd 217/11

W sprawie, w której przedmiot skargi stanowiła decyzja dyrektora izby celnej utrzymująca w mocy rozstrzygnięcie naczelnika urzędu celnego określające cło antydumpingowe, Sąd uznał, że co do zasady datą decydującą o tym jakie przepisy prawa celnego należy stosować przy określaniu długu celnego w typowej sytuacji, gdy towar zostaje dopuszczony do obrotu jest data przyjęcia zgłoszenia celnego a ryzyko związane z ewentualną zmianą przepisów prawa celnego w okresie pomiędzy nabyciem towaru poza terytorium wspólnotowym i jego dopuszczeniem do obrotu na rynku wspólnotowym obciąża niewątpliwie importera. Mając zaś na uwadze regulacje zawarte w rozporządzeniu Rady Nr 384/96 w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów nie będących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz. U. UE. L 1996. 56.1 ze zm.) Sąd wskazał, że dopuszczalne jest nałożenie na określone towary ceł antydumpingowych w przyszłości, o ile stosowne dochodzenie potwierdzi stosowanie takich praktyk handlowych. Przedsiębiorca, wprowadzając na rynek wspólnotowy towar objęty trwającym dochodzeniem antydumpingowym, powinien zdawać sobie sprawę, że z rejestracją takiego towaru łączy się możliwość zastosowania w przyszłości podwyższonego cła.

Sąd uznał, iż rozciągnięcie ceł antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem Nr 400/2010 także na towary sprowadzone przed jego wejściem w życie – lecz zarejestrowane na podstawie rozporządzenia Nr 734/2009 stanowiło wprawdzie istotnie przejaw działania prawa wstecz – lecz dozwolonego zarówno świetle Konstytucji RP, jak i prawa wspólnotowego, z uwagi na konieczność ochrony rynku wspólnotowego i gospodarek Państw Członkowskich. Gwarancje praw zainteresowanych wynikają z objęcia rejestracją i co za tym idzie późniejszym obciążeniem cłem z mocą wsteczną jedynie towarów sprowadzonych po wejściu w życie rozporządzenia wszczynającego dochodzenie (Nr 734/2009).

III SA/Gd 79/11

Taryfa celna zasadniczo nie uzależnia klasyfikacji taryfowej towarów od ich dalszego przeznaczenia.

W ocenie Sądu możliwość wykorzystania importowanych modułów bateryjnych do innych zastosowań niż do określonego typu zasilacza UPS, kwestia ich modyfikacji czy konieczność podlegania konkretnym normom i dyrektywom – na co w postępowaniu wskazywał skarżący - nie mają znaczenia dla dokonania prawidłowej klasyfikacji taryfowej. Wykorzystanie przedmiotowego urządzenia czy to do współpracy z zasilaczem UPS, czy też innym urządzeniem, nawet przy modyfikacji połączenia, nie zmienia charakteru i funkcji tegoż urządzenia jako akumulatora.

III SA/Gd 110/11

Sąd, analizując problematykę klasyfikacji importowanego pojazdu jako pojazdu kolekcjonerskiego (z uwagi na zmianę przez organ zadeklarowanego przez importera

kodu CN 9705 00 00 na kod CN 8703 24 90 00), wskazał, że we Wspólnej Taryfie Celnej brak jest formalnej definicji „pojazdu kolekcjonerskiego”. Interpretacji przedmiotowego pojęcia można dokonać na podstawie Not Wyjaśniających do Nomenklatury Scalonej (2009/C 272/02) (Dz. U. UE C z dnia 13 listopada 2009 r.), w których w wyjaśnieniach do sekcji XXI dział 97 określone zostały warunki, jakie powinien spełniać pojazd, aby mógł być uznany za kolekcjonerski.

W ocenie Sądu z brzmienia not wyjaśniających do pozycji 9705 00 00 wynika, iż wszystkie warunki w nich wymienione muszą być spełnione łącznie. Warunkami wstępnymi zaklasyfikowania pojazdu samochodowego do kodu CN 9705 00 00 jest to, by dany pojazd był oryginalny, bez zasadniczych zmian, był co najmniej 30-letni oraz by był to model (typ) już nieprodukowany.

2. Ustawa z dnia 5 lipca 1990 r. – Prawo o zgromadzeniach (Dz.U. Nr 51, poz. 297 ze zm.)

III SA/Gd 218/11

Sąd, kontrolując decyzję wojewody utrzymującą w mocy decyzję prezydenta miasta o zakazie odbycia zgromadzenia publicznego, skonstatował, że wynikająca z art. 1 ust. 1 ustawy - Prawo o zgromadzeniach wolność zgromadzania podlega ograniczeniom przewidzianym jedynie przez ustawy, niezbędnym do ochrony bezpieczeństwa państwowego lub porządku publicznego oraz ochrony zdrowia lub moralności publicznej albo praw i wolności innych osób, a także ochrony Pomników Zagłady w rozumieniu ustawy z dnia 7 maja 1999 r. o ochronie terenów byłych hitlerowskich obozów zagłady (art. 2 ustawy). W ocenie Sądu normą nadrzędną, determinującą sposób wykładni art. 8 ustawy. - Prawo o zgromadzeniach, wskazującego na przesłanki wydania decyzji o zakazie odbycia zgromadzenia publicznego jest Konstytucja RP, która w art. 57 zawiera regulację prawną zapewniającą każdemu wolność organizowania i uczestniczenia w pokojowych zgromadzeniach. Tym samym regulacje rangi ustawowej ograniczające ze swej istoty wolność organizowania pokojowych zgromadzeń należy postrzegać z uwzględnieniem prymatu w/w normy konstytucyjnej.

W ocenie Sądu przejazd ulicami miasta jest niewątpliwie utrudnieniem ruchu drogowego, nie oznacza to jednak, że zawsze będzie prowadzić do paraliżu ruchu komunikacyjnego miasta, zważywszy na fakt, że zgromadzenia miały być organizowane w różnych terminach i różnych miejscach. Tymczasem organ pierwszej instancji ogólnie powołał się na okoliczność trwających w mieście prac remontowych i trudności, jakie mogłyby spowodować przejazd samochodów uczestniczących w zgromadzeniu.

Obowiązkiem organów administracji publicznej jest nie tylko formułowanie przypuszczeń co do ewentualnych zagrożeń wynikających z planowanego zgromadzenia, lecz wskazanie i wnikliwa identyfikacja negatywnych aspektów zgromadzenia na tle konkretnych okoliczności sprawy. W ocenie Sądu zróżnicowany charakter i rodzaj zdarzeń (przejazdy, pochody, wiece) planowanego zgromadzenia nie może uzasadniać tezy, że w takim przypadku zgromadzenie wykracza poza ustawową definicję zgromadzenia publicznego, a tym samym należy je uznać za imprezę, do której zastosowanie mają przepisy art. 65 ustawy z 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, ze zm.) i kolejne przepisy tej ustawy dotyczące organizacji takich imprez. Art. 65 ustawy - Prawo o ruchu drogowym stanowi bowiem, że zawody sportowe, rajdy, wyścigi, przewóz osób kolejką turystyczną i inne imprezy, które powodują utrudnienia w ruchu lub wymagają korzystania z drogi w sposób szczególny, mogą się odbywać pod warunkiem zapewnienia bezpieczeństwa porządku podczas trwania imprezy oraz uzyskania zezwolenia na jej przeprowadzenie. Wynika z powyższego, że w przypadku organizacji

zgromadzenia, przepis art. 65 ustawy - Prawo o ruchu drogowym - wprowadzający system koncesjonowania imprez - nigdy nie będzie mieć zastosowania.

III SAB/Gd 12/11

W ocenie Sądu przepis art. 9 ustawy - Prawo o zgromadzeniach znacząco skraca określone w k.p.a. terminy załatwiania spraw dotyczących zgromadzeń, zaś art. 13 w istotny sposób modyfikuje zasady postępowania przed sądem administracyjnym w tego rodzaju sprawach, określając szczególny termin i tryb wniesienia skargi do sądu administracyjnego – bezpośrednio do sądu i w 3 dni od daty doręczenia decyzji ostatecznej (wobec zasady ogólnej wnoszenia skargi w terminie 30 dni, za pośrednictwem organu - art. 53 § 1 p.p.s.a. i art. 54 § 1 .p.p.s.a.).

Sąd administracyjny nie jest zwolniony od zastosowania takiej wykładni przepisów postępowania przed sądami administracyjnymi, która, uwzględniając omówioną wyżej specyfikę wolności zgromadzeń, zapewniłaby sprawność kontroli sądowej odpowiadającą wymogowi art. 45 ust. 1 Konstytucji RP – prowadzącą zarazem do uzyskania wysokiego stopnia jej efektywności i skuteczności. Z kolei zasada bezpośredniego wnoszenia skargi do sądu I instancji, wynikająca z art. 9 ustawy determinuje konieczność doręczenia organowi przez sąd odpisu skargi. W niniejszej sprawie czynność taka została przez sąd dokonana wraz z zawiadomieniem o wyznaczonym terminie rozprawy. Rozprawę wyznaczono zaś na dzień następnny po wniesieniu skargi do sądu, niezwłocznie po uiszczeniu wpisu sądowego od skargi. Był to zarazem ostatni dzień zaplanowanego zgromadzenia. Wyznaczenie terminu rozprawy później prowadziłoby do uczynienia kontroli sądoadministracyjnej w tej sprawie z istoty nieefektywną. Termin rozpoznania sprawy ustalony przez sąd umożliwiał ewentualne skorzystanie przez organ administracji z możliwości autokontroli wynikającej z art. 54 § 3 p.p.s.a. lub wydanie przez sąd orzeczenia – jeszcze przed końcem dnia, na który zgromadzenie zaplanowano. W ocenie Sądu w sprawach dotyczących wolności zgromadzeń, organ administracji ma wynikający z art. 54 § 2 p.p.s.a. obowiązek złożenia odpowiedzi na skargę wraz z aktami administracyjnymi w terminie najpóźniej do chwili rozpoczęcia rozprawy. Oczywiście nie mogą znaleźć zastosowania w takiej sytuacji terminy określone w powyższym przepisie – dostosowane przecież do ogólnej zasady wnoszenia skargi za pośrednictwem organu administracji. Zasada odniesienia się przez organ do treści skargi najpóźniej na rozprawie, w sytuacji gdy jej termin wyznaczony był niezwłocznie dla zapewnienia efektywnej ochrony konstytucyjnie chronionej wolności zgromadzeń, uwzględnia nie tylko wymogi tej ochrony, ale także i konieczność posiadania przez organ pewnego czasu, niezbędnego dla przygotowania stanowiska w sprawie. Nie wyklucza to powołania się przez organ na rozprawie na uzasadnione przyczyny, uniemożliwiające mu udzielenie odpowiedzi na skargę.

Z kolei jeżeli organ administracji nie wykonał obowiązku, o którym mowa w art. 54 § 2 p.p.s.a., to sąd administracyjny uprawniony był do orzekania na podstawie stanu faktycznego wynikającego z twierdzeń skargi i dołączonych do niej dowodów, które nie zostały zakwestionowane przez organ.

W przypadku wniesienia przez stronę odwołania od decyzji zakazującej zgromadzenia publicznego, opartej na art. 8 Prawa o zgromadzeniach, rzeczą organu odwoławczego jest rozpoznanie odwołania w najszybszym możliwym terminie, a zwłaszcza przed upływem terminu, na który zaplanowano zgromadzenie, aby instancyjna kontrola ograniczenia wolności zgromadzeń była rzeczywista i efektywna. Nadużyciem prawa byłoby bowiem powoływanie się przez organ administracji w tej sytuacji na udzielony mu przez art. 9 ust. 4 Prawa o zgromadzeniach termin 3 dni dla rozpoznania odwołania, skoro termin ten zakreślono po to, by wyznaczyć maksymalny limit czasowy dla rozpoznania sprawy, w której

nie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające szybsze działanie organu administracji, na przykład wówczas, gdy decyzja o zakazie zgromadzenia wydana została na długo przed jego zaplanowanym terminem.

3. Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. Nr 99, poz. 1001 ze zm.)

III SA/Gd 532/10

Sąd, badając zgodność z prawem decyzji wojewody utrzymującej w mocy rozstrzygnięcie starosty pozbawiające statusu osoby bezrobotnej z uwagi na niestawiennictwo w powiatowym urzędzie pracy i brak stosownego powiadomienia o przyczynie niestawiennictwa, wskazał, że słowo „powiadomienie”, którym posługuje się ustawodawca w przepisie art. 33 ust. 4a pkt 2 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, nie odnosi się do kontaktu wyłącznie osobistego, a przeciwnie, obejmuje także kontakt telefoniczny bądź listowny.

W ocenie Sądu naruszeniem zasad wyrażonych w art. 7 i art. 8 k.p.a. jest sytuacja, kiedy organ pozbawia daną osobę statusu osoby poszukującej pracy, powołując się na zdarzenia sprzed pół roku, i - co istotne - zdarzenia poprzedzające zawarcie z organem umowy w sprawie sfinansowania studiów podyplomowych.

4. Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz.U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 ze zm.)

III SAB/Gd 14/11

Sąd rozpoznawał skargę na beczynność komendanta wojewódzkiego policji polegającą na nieusunięciu z ewidencji punktów za naruszenie przepisów ruchu drogowego wbrew zapisom art. 130 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym. Sąd, interpretując omawianą regulację, uznał, że w/w przepis należy rozumieć w ten sposób, iż nie usuwa się z ewidencji punktów za naruszenie przepisów ruchu drogowego, jeżeli w ciągu 1 roku od dnia naruszenia kierowca dopuści się naruszeń, za które przypisana liczba punktów przekroczy 24 punkty, przy czym prawomocność rozstrzygnięć może zostać stwierdzona w późniejszym okresie niż 1 rok od dnia naruszenia („pierwszego” naruszenia). W przepisie tym istotna jest data dopuszczenia się naruszenia, które to zdarzenie musi mieć miejsce w okresie 1 roku od dnia naruszenia (pierwszego), a nie data prawomocności rozstrzygnięcia wydanego w sprawie tego naruszenia. Uprawomocnienie się orzeczenia jest warunkiem koniecznym do wystąpienia o sprawdzenie kwalifikacji, ale pozostaje bez wpływu na sposób oceny wynikającej z art. 130 ust. 2 ustawy negatywnej przesłanki, uniemożliwiającej usunięcie punktów karnych z ewidencji, w przypadku dopuszczenia się przez kierowcę przed upływem 1 roku od pierwszego wykroczenia kolejnych wykroczeń, za które przypisana liczba punktów przekroczyłaby 24 punkty.

III SA/Gd 7/11

Trzydziestodniowy termin zawarty w § 2 ust. 6 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 7 stycznia 2004 r. w sprawie badań lekarskich kierowców i osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami (Dz.U. Nr 2 poz. 15) nie jest terminem prawa materialnego.

W ocenie Sądu jego upływ nie powoduje wygaśnięcia prawa lub niemożności jego realizacji. Analizowany przepis zawiera bowiem termin instrukcyjny, o jakim mowa np. w art. 35 k.p.a.

5. Ustawa z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 79, poz.523 ze zm.)

III SA/Gd 175/11

Sąd poddał analizie zawarte w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz.U. Nr 79, poz. 523 ze zm.) regulacje odnoszące się do uprawnień funkcjonariuszy Służby Więziennej. Wskazał, że zgodnie z obecną regulacją zawartą w art. 218 ust. 1 ustawy w formie decyzji rozstrzyga się jedynie sprawy dotyczące zwolnienia ze służby, przeniesienia z urzędu do pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej, przeniesienia na niższe stanowisko służbowe oraz zawieszenia w czynnościach służbowych. Zgodnie natomiast z art. 217 ust. 1 ustawy sprawy ze stosunku służbowego rozstrzyga przełożony w formie pisemnej. Do spraw takich na podstawie art. 217 ust. 2 ustawy zalicza się m.in. przyznawanie świadczeń pieniężnych, w tym równoważnika pieniężnego z tytułu braku mieszkania, o jakim mowa w art. 178 ustawy.

W związku z powyższą regulacją normatywną wydanie przez organ pierwszej instancji decyzji „*nie potwierdzającej spełnienia przez funkcjonariusza Służby Więziennej warunków do otrzymywania równoważnika pieniężnego z tytułu braku mieszkania określonych w art. 178 ustawy o służbie Więziennej od dnia 13 sierpnia 2010 r.*” oznacza, że mamy do czynienia z sytuacją, o jakiej mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., który mówi o wydaniu decyzji bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

6. Ustawa z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (t.j. Dz.U. z 2006 r., Nr 139, poz. 993 ze zm.)

III SA/Gd 256/11

Sąd analizował zagadnienie dopuszczalności zameldowania w budynku nie posiadającym numeru porządkowego.

Sąd uznał, że brak właściwego oznaczenia nieruchomości uniemożliwia dokonanie zameldowania i w żadnym razie nie uzasadnia posłużenia się w tym celu przez organy meldunkowe numerami innego rodzaju, nawet jeśli faktycznie są one przyjęte zwyczajowo dla identyfikacji danej nieruchomości.

Taka sytuacja winna w ocenie Sądu skłonić organ administracji publicznej do podjęcia kroków zmierzających do wszczęcia z urzędu postępowania w sprawie nadania numeru porządkowego. Zgodnie zaś z dyspozycją art. 47 a pkt 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2005 r., Nr 240, poz. 2027 ze zm.) ustalanie numerów porządkowych oraz zakładanie i prowadzenie ewidencji miejscowości, ulic i adresów należy do zadań gminy. Nadanie nieruchomości numeru porządkowego może nastąpić także z urzędu. Jednak kompetencja taka przysługuje wyłącznie gminie, co wynika z treści art. 47a ustawy - Prawo geodezyjne i kartograficzne.

7. Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954 ze zm.)

III SA/Gd 226/11

Sąd na tle przepisów ustawy o systemie oświaty oraz regulacji zawartej w art. 119 § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji wskazał, iż obowiązek szkolny, o którym mowa w art. 15 ustawy o systemie oświaty

ma co do zasady charakter ciągły, co oznacza, że jego spełnianie nie jest czynnością jednorazową, lecz polega na określonym, powtarzającym się zachowaniu adresata norm ustawowych.

Tym samym niemożliwe jest określenie z góry, jaka sytuacja uprawnia do podjęcia czynności egzekucyjnych. Należy to pozostawić ocenie organu kontrolującego spełnianie odpowiedniego obowiązku.

W razie nieuczęszczania na zajęcia z reguły najpierw warto podjąć działania o charakterze niewładczym (wychowawczym), jak próba kontaktu z rodzicami i wyjaśnienia przyczyn nieuczęszczania na zajęcia.

III SA/Gd 492/10

Sąd, analizując właściwość organów podatkowych w sprawach o przyznanie wynagrodzenia za holowanie oraz przechowywanie pojazdów usuniętych z drogi rozstrzyganych w oparciu o dyspozycję art. 102 § 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, wskazał, że artykułem 1 pkt 10 lit. a-c, j, k ustawy z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy-prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 152, poz.1018 ze zm.) dokonano zmiany treści art. 130 a ustawy - Prawo o ruchu drogowym z dniem 4 września 2010 r.

W ocenie Sądu do kwestii przyznania wynagrodzenia za wykonywanie dozoru, mającego źródło w usunięciu pojazdu z drogi w czasie, gdy inaczej ukształtowany był stan prawny, należy stosować przepisy prawa materialnego, które wówczas uprawniały do przyznania takiego wynagrodzenia. Przepisy te pozwalały na przyznanie wynagrodzenia od Skarbu Państwa za wykonywanie dozoru nad pojazdem usuniętym z drogi na podstawie art. 130 a ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Istotne jest również to, że w świetle uchwały NSA z dnia 29 listopada 2010 r. (sygn. akt I OPS 1/10) jednostce wyznaczonej do prowadzenia parkingu strzeżonego (jednostce wyznaczonej do usuwania pojazdów) może być przyznane wynagrodzenie za cały okres wykonywania dozoru nad pojazdem oraz zwrot kosztów związanych z wykonywaniem dozoru , w tym kosztów usunięcia pojazdu z drogi , na podstawie art. 102 § 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w związku z § 3 pkt 1 lit. c rozporządzenia z dnia 23 kwietnia 2002 r. w sprawie rozciągnięcia stosowania przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. Nr 50, poz. 449), jeżeli właściciel pojazdu usuniętego z drogi w przypadkach , o których mowa w art. 130 a ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym nie odebrał pojazdu w określonym terminie.

III SA/Gd 205/11

Stosunek prawny, którego przedmiotem jest parkowanie usuniętego z drogi pojazdu, jest typowym stosunkiem administracyjnym powstałym na skutek władczych działań organów administracyjnych.

W związku z tym cesja wierzytelności a nawet przejęcie w drodze umowy od danego podmiotu na przechowywanie przez skarżącego wymienionych w załączniku do zawartej umowy pojazdów nie mogło skutkować przejściem uprawnień i obowiązków wynikających ze stosunku administracyjnoprawnego nawiązanego przez dotychczasowego przechowawcę.

8. Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 70, poz. 473 ze zm.)

III SA/Gd 177/11

Sąd, analizując krąg stron postępowania o wydanie zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych, wskazał, że treść art. 18 ust. 6 pkt 3 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi przesądza o tym, że w sytuacji, w której

punkt sprzedaży napojów alkoholowych ma być zlokalizowany w budynku mieszkalnym wielorodzinnym, stroną postępowania o wydanie zezwolenia na sprzedaż takich napojów jest obok wnioskodawcy jedynie zarządca lub administrator budynku. Od jego bowiem zgody, niezależnie od tytułu prawnego do lokalu, w którym ma być prowadzona sprzedaż, zależy to, czy zezwolenie na sprzedaż napojów alkoholowych zostanie wydane, czy też nie. Nie jest natomiast stroną postępowania w przedmiocie wydania zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych każdy właściciel lokalu w budynku mieszkalnym wielorodzinnym, skoro wydanie zezwolenia nie jest uzależnione od jego czynności prawnej, zaś sama sprzedaż alkoholu nie oddziałuje na jego interes prawny.

9. Ustawa z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (t.j. Dz. U. z 2006 r., Nr 234, poz. 1694 ze zm.)

III SAB/Gd 16/11

W ocenie Sądu na tle regulacji zawartej w art. 42 i art. 43 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach, jak również art. 33 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego należy uznać, że z istoty swojej przedłużenie okresu ważności wizy jest możliwe jedynie w okresie, gdy termin jej ważności jeszcze nie upłynął. Nie można bowiem tego uczynić w sytuacji, gdy na skutek upływu terminu jej ważności przestała ona de facto istnieć.

Uwzględniając powyższe nie można zatem przyjąć za prawidłową interpretacji art. 33 ust. 1 Wspólnotowego Kodeksu Wizowego, w świetle której istnieje możliwość wystąpienia z wnioskiem o przedłużeniu wizy po upływie okresu jej ważności.

10. Ustawa z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. Nr 171, poz. 1225 ze zm.)

III SA/Gd 212/11

Sąd, badając zgodność z prawem decyzji organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej w przedmiocie zakazu wprowadzenia do obrotu środka spożywczego specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wskazał, że fakt uprzedniego dopuszczenia do obrotu bez zastrzeżeń ze strony organów inspekcji sanitarnej określonych składników importowanego produktu nie czyni bezprzedmiotową analizy obowiązujących przepisów prawa celem ustalenia, czy towary objęte graniczną kontrolą sanitarną spełniają wymagania zdrowotne. W ocenie Sądu przepis art. 2 rozporządzenia Komisji (WE) z dnia 13 października 2009 r. Nr 953/2009 w sprawie substancji, które mogą być dodawane w szczególnych celach odżywczych do środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego (Dz.Urz. UE. L. z 2009 r., 269.9) dokonuje bowiem podziału substancji dodawanych w szczególnych celach odżywczych w produkcji środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego objętych dyrektywą 2009/39/WE w zależności od tego, czy należą one do kategorii podanych w załączniku do rozporządzenia. Jeśli tak, to w stosunku do takich substancji dopuszcza do użycia w tej produkcji tylko te, które wymienione są w załączniku (art. 2 ust. 1 rozporządzenia), jeśli natomiast chodzi o substancje, które nie należą do kategorii wymienionych w załączniku (art. 2 ust. 2 rozporządzenia), to co do zasady dopuszczalne jest ich dodawanie w szczególnych celach odżywczych do produkcji środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego.

Składnik acetyl-L-karnityny nie może być dodawany w szczególnych celach odżywczych w produkcji środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego objętych dyrektywą 2009/39/WE.

W takiej sytuacji zgodnie z art. 82 ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (tekst jednolity: Dz. U. z 2010 r., Nr 136, poz. 914 ze zm.) właściwy organ Państwowej Inspekcji Sanitarnej winien podjąć działania określone w art. 18-21 rozporządzenia (WE) Nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regulacjami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. Urz. U.E. z dnia 30.04.2004r. L 191/1).

11. Ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 ze zm.)

III SA/Gd 351/11

Sąd, dokonując oceny rozstrzygnięć organów administracji celnej w przedmiocie odmowy dokonania zmiany decyzji, na mocy której udzielono skarżącej zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach o niskich wygranych na okres sześciu lat, a która to zmiana miała polegać na zmianie terminu ostatecznego uruchomienia wszystkich punktów gier wskazał, że w rozpatrywanej sprawie podstawę prawną decyzji stanowiła dyspozycja art. 135 ust. 1 w zw. z art. 48 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, a więc regulacja odmienna od regulacji powołanych w sprawach, w których WSA w Gdańsku wystąpił z pytaniami prawnymi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Sąd uznał, że z uwagi na brzmienie art. 36 ust. 5 ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych (t.j. Dz.U. z 2004 r., Nr 4, poz. 27 ze zm.) zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach o niskich wygranych nie mogły być zmieniane w zakresie ostatecznego terminu rozpoczęcia działalności w trybie art. 155 k.p.a.

Nowe unormowania dla podmiotów, które uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach o niskich wygranych, są w ocenie Sądu korzystniejsze. Przepisy te przewidują bowiem, że w przypadku nierozpoczęcia działalności w terminie określonym w zezwoleniu, zezwolenie wygasa w całości lub w części, w której nie podjęto działalności (art. 48 ust. 2). Nadto obecnie istnieje możliwość przedłużenia określonego w zezwoleniu terminu rozpoczęcia działalności. Termin ten może zostać przedłużony jednokrotnie, na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy (art. 48 ust. 1).

Z kolei art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych nie jest w ocenie Sądu przepisem technicznym. Regulacje ustawy o grach hazardowych w części, w której dotyczą one gier na automatach o niskich wygranych nie odnoszą się bowiem do usług, o których mowa w dyrektywie 98/34/WE, gdyż gry te nie spełniają wymogów usługi społeczeństwa informacyjnego, określonych w art. 1 pkt 2 przedmiotowej dyrektywy.

12. Ustawa z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365 ze zm.)

III SA/Gd 16/11

Sąd, analizując prawidłowość rozstrzygnięć organów uczelni publicznej w przedmiocie przyjęcia na studia doktoranckie - na tle regulacji zawartej w art. 196 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164,

poz. 1365 ze zm.), wskazał, że powszechnie obowiązujące przepisy prawa nie przewidują jakiegokolwiek granicy punktowej warunkującej możliwość zakwalifikowania się na studia doktoranckie.

Jeśli takiej granicy nie ustanawia również konkretna uchwała organu uczelni (określająca zasady i tryb przyjmowania kandydatów na stacjonarne i niestacjonarne studia trzeciego stopnia, tj. stopnia doktoranckie), a kandydaci są przyjmowani w ramach określonego przez senat uczelni limitu przyjęć, należy uznać, że w sytuacji gdy liczba chętnych jest mniejsza od ustalonego limitu, każdy uczestnik procedury rekrutacyjnej spełniający wymogi formalne winien znaleźć się na liście kandydatów przyjętych finalnie na studia doktoranckie. Brak jest bowiem podstaw do tego, by przypisywać rolę progu punktowego niezbędnego dla przyjęcia na studia doktoranckie ilości punktów uzyskanej przez osobę poprzedzającą osobę nie znajdującą się na należycie skonstruowanej wstępnej liście rankingowej, przewidzianej stosowną uchwałą senatu uczelni.